

1200-013

Biblioteca Centrală
Reg. 203
Hunedoara, Deva

Nr. 3 (243)
Anul IX
23 Ianuarie 1960

Printre construc-
torii de tractoare
din Orașul Stalin
(pag. 5-6-7).
Fotografie de
S. STEINER

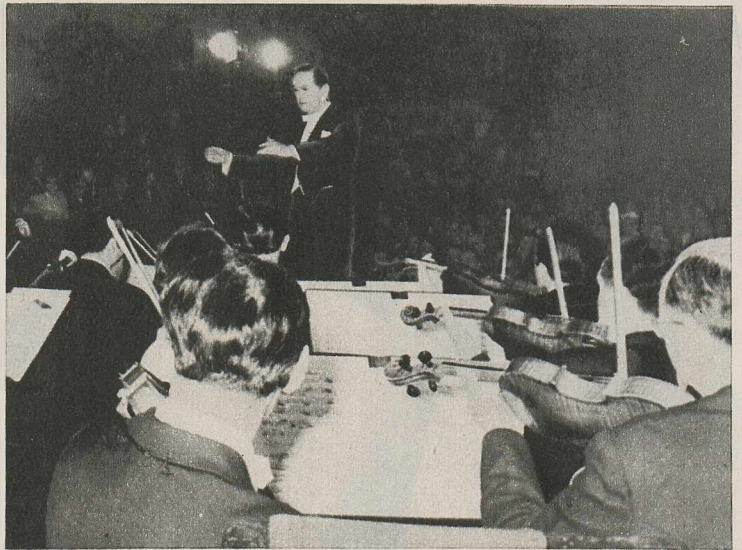
Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

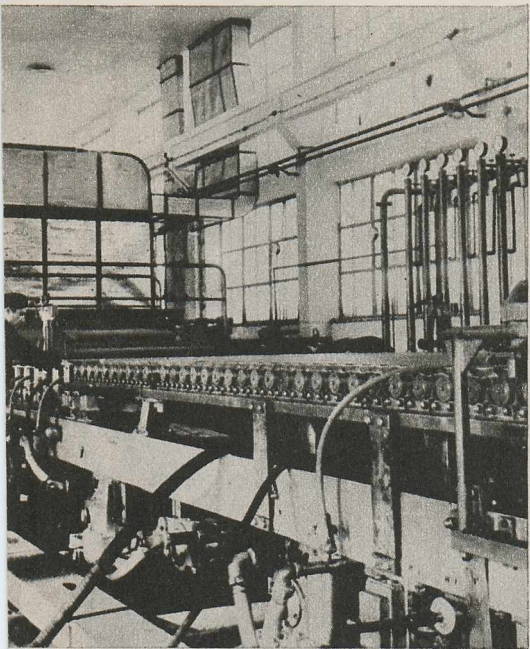

La 14 ianuarie, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, Ion Gheorghe Maurer, a primit pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Ungare la București, Béla Némety, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Dirijorul finlandez Tauno Hannikainen, care ne-a vizitat țara, a dirijat câteva concerte care s-au bucurat de aprecierea iubitorilor de muzică din țara noastră. Fotografia redă o imagine de la sfârșitul concertului dat de orchestra simfonică a Radioteleviziunii.

Teatrul Muncitoresc C. F. R. Giulești a pus în scenă piesa „Doi tineri din Verona” de William Shakespeare. În fotografie, aspect din timpul repetițiilor.

La începutul acestui an, la fabrica „Reconstrucția” din orașul Piatra Neamț au intrat în funcțiune noi utilaje. Fotografia reprezintă o instalație care va da o producție sporită de hirtie velină.

Duminică 17 ianuarie a avut loc în comuna Bragadiru festivitatea inaugurării noii gospodării colective „30 Decembrie”, în prezența celor 155 de țărani muncitori care și-au unit de bunăvoie pământurile. În fotografia din stînga: se citește actul de constituire a G.A.C.

FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII

„STRENGARI”. Studioul sovietic „Mosfilm” ne prezintă o izbită comedie, inspirată de o problemă a vieții cotidiene: educația tineretului. Eroi filmului, doi tineri muncitori inteligenți, talentați, dar ușurațici, alcătuiesc — prin această trăsătură negativă — o notă disonantă în colectivul în care trăiesc și lucrează. Cum, de cine și în ce fel vor fi aduși pe drumul cel bun cei doi tineri? — Iată, în esență, subiectul „Strengariilor”. Un film pe care vi-l recomandăm (foto 1).

„UN MECI NEOBIȘNUT”. La rîndul său, studioul ucrainean „A. Dovjenko” din Kiev ne trimite comedia cinematografică „Un meci neobișnuit”, un film al cărui erou principal este, de asemenea, tineretul. De astă dată, acțiunea ne poartă într-un înfloritor colhoz sovietic. Activitatea cultural-sportivă are aici... repercusiuni dramatice asupra unui îndrăgostit gelos și orgolios. Din fericire, totul se termină cu bine, inclusiv meciul! Un personaj convingător, vioi și pitoresc — lușka — este

realizat de tînărul actor V. Karpov (foto 2).

„REVOLTA PEONILOR”. Un film mexican ce face eforturi de a reînnoa tradiția impresionantelor fresce cinematografice („Rio Escondido”, „Fata mexicană”) închinată luptei poporului mexican pentru libertate și progres. Primează însă, în acest film, nu atît marile evenimente sociale care au răscolit Mexicul la începutul acestui secol, cît multiplele și complicatele drame sentimentale ale unor personaje mai puțin interesante

decît peonii (peoni: țărani săraci din Mexic). Aceștia, filmul le rămîne dator (foto 3).

„LILI”. Compania americană de filme „Metro Goldwin Mayer”, amatoare de melodrame spectaculoase, și-a pus cu autoritate emblema pe frontispiciul genericii lui „Lili”. Filmul nu excelează nici prin temă, nici prin seriozitatea cu care o susține. Dar e salvat de interpretarea plină de poezie și inteligență a unei actrițe necunoscută încă, dar excelentă: Leslie Caron (foto 4).

ÎN NUMELE OMIULUI

Soarele renaște în fiecare dimineață la răsărit. Lumina străbate meridianele lumii, de la răsărit. Porumbeii, nesfârșiți, vin de la răsărit. De răsărit e nedespărțită fericirea lumii.

De bună seamă, pe lumea asta pot să fie înși care refuză să creadă acest adevăr; ei sînt acei care vor să scrie istoria la întuneric, nu la lumină; vor s-o scrie cu sînge—nu cu mistria, cu strungul, cu tractorul sau cu pana. Dar oamenii simpli, care populează planeta în proporție hotărîtoare, au bunul obicei de a judeca totul, de a pune față-n față faptele. În ultimii ani diversele vești care au pornit din răsărit către celelalte puncte cardinale ale lumii au ajuns în inima popoarelor nu numai cu iuțeala mijloacelor moderne de transmisie, dar — și acesta-i esențialul — cu mărețul mesaj de umanism, de pace. Printre aceste vești s-au numărat, după cum știm, și cele privitoare la dezarmare.

Să ne aducem aminte. Cel de-al doilea război mondial i-a impus Uniunii Sovietice un efectiv sporit de forțe armate: 11.365.000 oameni. La puțină vreme după victoria asupra fascismului — în 1948 — forțele armate ale Uniunii Sovietice au fost reduse pînă la 2.874.000 de oameni. Se spera atunci că și puterile occidentale vor fi călăuzite de ideile menținerii păcii și prieteniei. Însă lucrurile s-au petrecut altfel. A început șantajul cu bomba atomică și Occidentul a adus pe lume o seamă de blocuri agresive. În asemenea situație, în numele apărării patriei și al păcii în lumea întreagă, Uniunea Sovietică a fost silită să-și sporească din nou efectivul trupelor sale. Dar la foarte scurt timp, ea a dovedit încă o dată lumii că este gata în orice clipă să reducă din nou forțele sale armate. Ceea ce a și făcut, procedînd la

mai multe asemenea reduceri succesive. Desfașurînd un ritm nemaifîrluit de construcție economică, purtînd mari bătălii de cuceriri tehnico-științifice, patria lui Lenin a dovedit lumii, în fapt, dorința ei fierbinte de slujire a păcii.

După vindecarea rănilor pricinuite de război, Uniunea Sovietică a început noi bătălii pentru înflorirea industriei și agriculturii, pentru noi izbînzii în domeniul științei și culturii. Sarcina trasată de Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. — aceea de a ajunge din urmă și a depăși Statele Unite în ce privește producția pe cap de locuitor — este pe cale de a fi îndeplinită. Nikita Sergheevici Hrușciov a subliniat că în perioada 1953-1959 sporul producției industriale calculate pe cap de locuitor a fost de 71 la sută în Uniunea Sovietică și de 0,3 la sută în Statele Unite. În același timp, Țara Sovietică a început asaltul pentru cucerirea cosmosului, continuînd să promoveze ferm politica de coexistență pașnică, de destindere internațională, de dezarmare totală și generală. Iată faptele: în decurs de trei ani, 2.140.000 de oameni s-au întors în civilie, în fabrici, laboratoare, institute, în sovhozuri și colhozuri. În numele vieții și al civilizației, ei chemau țări și popoare cu orînduirii sociale diferite la întrecerea în luptă — pașnică și minunată luptă! — pentru locuințe mai multe și mai confortabile, pentru mai mult lapte și mai multă carne, pentru cărți și cîntece mai frumoase.

Vă reamintiți? Toate aceste chemări veneau de la răsărit. Și iată că de cîteva zile posturile de radio și ziarele din lumea întreagă au vestit din nou o istorică hotărîre a Uniunii Sovietice: reducerea unilaterală a forțelor sale armate cu 1.200.000 oameni în decurs de 1-2 ani.

De bună seamă că măsura aceasta nu va

aduce nici un fel de prejudiciu capacității de apărare a Țării Sovietice. Așa cum a precizat Nikita Sergheevici Hrușciov, astăzi Armata Sovietică dispune de mijloace de luptă și de putere de foc cum nici o armată n-a mai avut vreodată.

Considerentele după care s-a călăuzit Uniunea Sovietică în luarea acestei măsuri caracterizează de minune esența orînduirii sovietice. Abordăm această problemă — a spus șeful guvernului sovietic — nu de pe pozițiile politicii de forță, ci de pe pozițiile rațiunii. Înalte idealuri umaniste, dorința fierbinte de pace și de bună înțelegere cu toate popoarele lumii — iată ce a stat la baza noii hotărîri, privitoare la reducerea forțelor armate.

Statul sovietic săvîrșește acest act în momentul în care construcția desfășurată a comunismului cucerește poziții tot mai înaintate. De la tribuna sesiunii Sovietului Suprem al U.R.S.S. primul ministru sovietic a spus: „NOI AM ÎNCEPUT CU BINE SEPTENAIUL NOSTRU”.

Rezultatele muncii întregului popor sovietic în toate domeniile sînt într-adevăr minunate. Ele constituie fapte care sporesc necontenit prestigiul Uniunii Sovietice, care măresc speranțele întregii lumi muncitoare, care se vrea definitiv eliberată de amenințările războaielor, care vrea să se bucure pe deplin de binefacerile muncii pașnice.

Pria noua măsură a Uniunii Sovietice, popoarele își dau seama, o dată în plus, că pacea merge braț la braț cu marele popor sovietic, care face totul pentru ca aripile porumbeilor să fluture nestingherit de la un capăt la altul al lumii.

G. CIUDAN

EI AU DEZBRĂCAT HAINA MILITARĂ...

Imagini de la cea de-a treia reducere a efectivului forțelor armate ale Uniunii Sovietice, care a avut loc în 1958.

Vestea recentei hotărîri a sesiunii Sovietului Suprem al U.R.S.S. — o nouă măturle concretă a politicii de pace a marelui popor sovietic — a stîrnit un uriaș ecou în întreaga lume. Numai în perioada anilor 1955-1958, forțele armate sovietice au fost reduse cu 2.140.000 de oameni. Iar azi, călăuzită de aceleași nobile țeluri, Uniunea Sovietică ia încă o dată, uni-

lateral, măsura de a reduce efectivul forțelor armate cu încă 1.200.000 de oameni, în decurs de 1-2 ani.

- ① Trenul pornește spre casă...
- ② Printre cei lăsați la vatră se numără și Nikolai Molceanov.

③ După demobilizare, Nikolai Sidler s-a stabilit cu familia în Angarsk, unul dintre cele mai tinere orașe ale Siberiei răsăritene. Aici și-a însușit meseria de zugrav, devenind apoi șeful unei brigăzi de tineret. Iată-l acum împreună cu ceilalți membri ai familiei sale, amenajându-și noua locuință.

④ Nikolai Baranțev își predă arma. După cum arată fotografia, lucrul acesta urmează să-l facă și alți ostași.

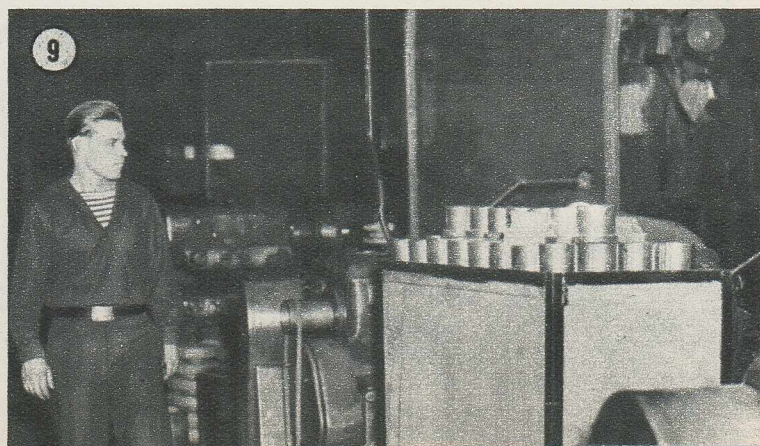
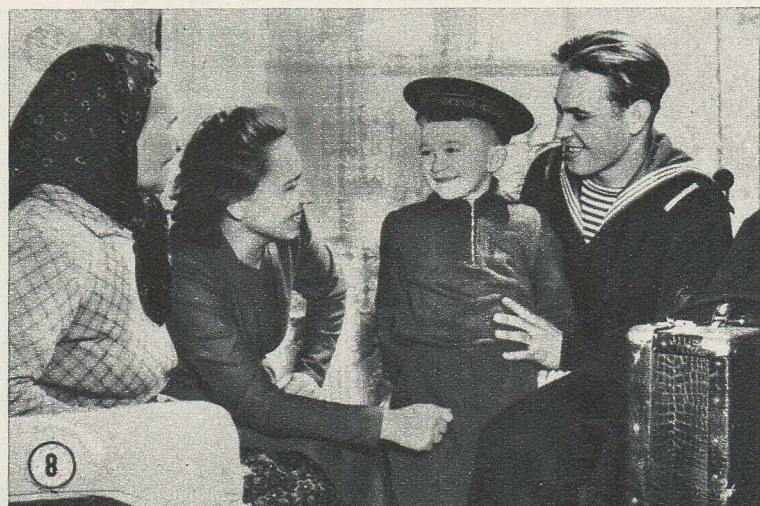
⑤ O dată cu Nikolai Baranțev a fost lăsat la vatră și fratele său, Anatoli (cel rezemat de roata autocamionului).

⑥ Iată-i acum în locurile lor natale. Nikolai conduce o macara, iar Anatoli, tot șofer, ca și în armată, lucrează pe același șantier.

⑦ Familia Baranțev, la sfârșitul unei zile de muncă. Bătrînii se bucură de cei doi feciori care se întrec și în muncă, și în petrecere.

⑧ A. Emelianov a fost pînă nu demult marinăr și a făcut parte din cadrele active ale Flotei Baltice. Acum se află din nou în Moscova sa, în mijlocul celor dragi.

⑨ Fostul marinăr A. Emelianov a revenit la meseria sa: strungar la Uzina de rulmenți nr. 1, din Moscova. Acum, procesul de producție e și mai perfecționat decît atunci cînd a părăsit uzina, intrînd în cadrele armatei.

Cu urechea la inima mașinilor...

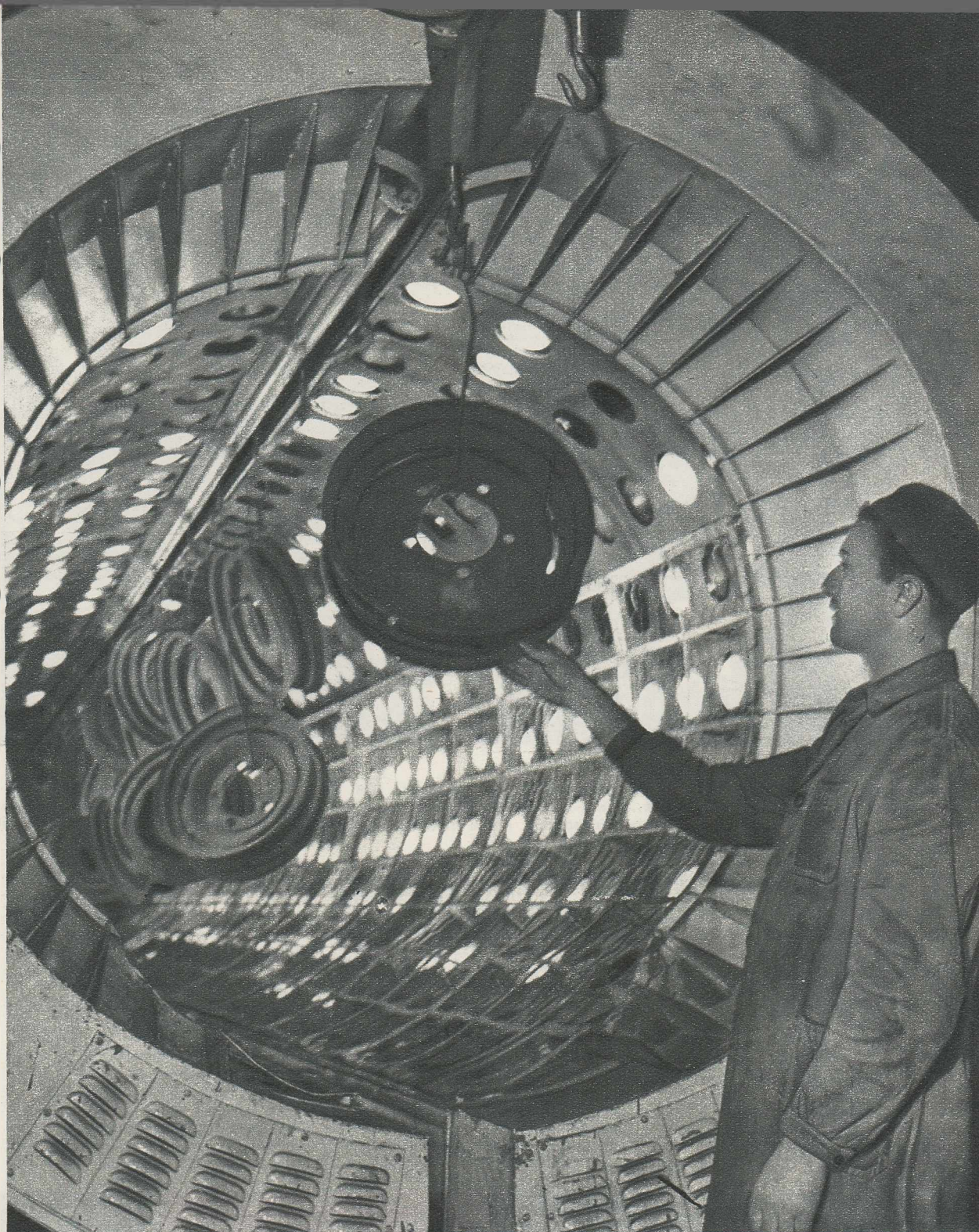
Fotoreportaj
de F. URSEANU (text)
și S. STEINER (fotografii)

Acum, la începutul lui '960, harnicii muncitori, ingineri și tehnicieni ai uzinelor „Ernst Thälmann” s-au angajat să sporească ritmul de fabricație a tractoarelor — ritm care va duce la livrarea, în cursul acestui an, a unui număr de cel puțin 15.000 de tractoare.

Pentru realizarea și depășirea acestui plan, uzina din Orașul Stalin trebuie să asigure o sumă de condiții. Printre acestea — și nu pe plan secund — se află problema întreținerii utilajului. E vorba de sute de agregate și instalații care trebuie întreținute în așa fel, încât ritmul perfect de fabricație să nu fie întrerupt nici o clipă din cauza „îmbolnăvirii” vreunei mașini sau chiar a unei simple piese. Cu alte cuvinte, este vorba despre necesitatea menținerii în permanență a unei stări de deplină „sănătate” a tuturor utilajelor din uzină.

Cine-i „doctorul” mașinilor? Se știe: ca în orice uzină, mecanicul-șef. Așadar, mecanicul-șef trebuie să afle exact și la timp cum bate inima fiecărui... strung, inima fiecărei mașini de frezat, inima unei uriașe raboteze, a fiecărei piese, a fiecărei benzi de transport ori a celui mai mare ciocan de forjă — uriașul care preface blocul de oțel în piesele cele mai variate.

De aceea, nu-i de mirare că aici, la uzina de tractoare „Ernst Thälmann”, mecanicul-șef al uzinei este „multiplicat” de o duzină de mecanici-șefi de secție și de zeci de mecanici-maiștri ori lucrători cu sarcini și rosturi precise: urmărirea zilnică a fiecărui utilaj, cunoașterea calităților și capacităților fiecărei mașini, controlarea tuturor acestor instalații la date fixe,

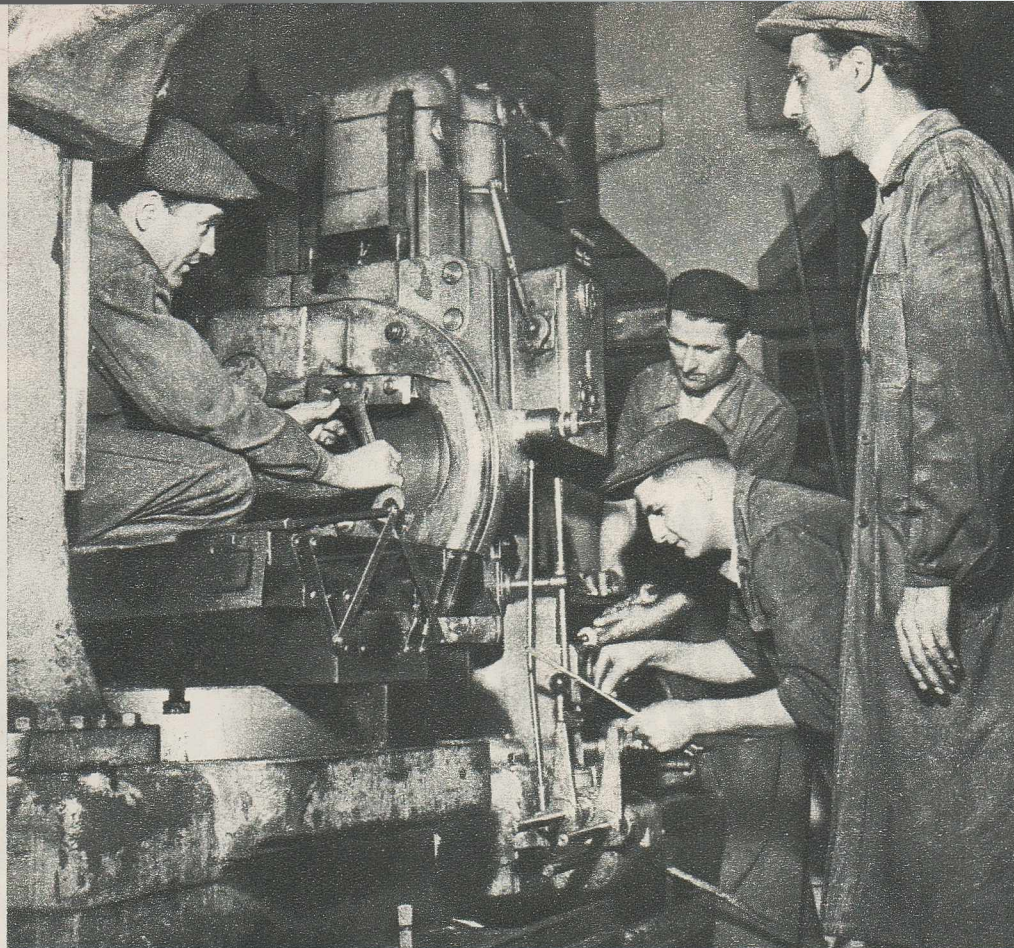

Un tunel cu raze de uscare infraroșii. Prin el trec sute de piese care folosesc la fabricarea tractoarelor.

repararea lor la termenul dinainte stabilit și, de cele mai multe ori, modernizarea lor. Într-un cuvânt, fac toate acestea înainte ca mașina să se... îmbolnăvească. Și, mai ales, înainte ca ea să aibă nevoie de reparații capitale, costisitoare. În medicină, unde este vorba de combaterea maladiilor, o astfel de acțiune preventivă se numește *profilaxie*. În uzină, unde e vorba de combaterea bolilor la... mașini, acțiunea nu-și schimbă prea mult sensul, ci capătă doar o denumire ceva mai tehnică: *reparație preventivă planificată*. Și într-un caz, și în altul, măsurile au același caracter: de *prevenire*. Repa-

Modernizarea mașinilor și mica mecanizare își au proiectanții proprii, afectați exclusiv „mecanicului-șef”.

Încotro se îndreaptă grăbiți meșterul Florea Cioc și lăcătușul Ion Badea (stînga)? Ne-o spune trusa cu scule pe care o poartă unul dintre ei: se duc să „vindece” o mașină... Iată-i acum, lucrînd la repararea mașinii, împreună cu alți lucrători ai „mecanicului-șef” din sectorul „motor” (dreapta). După cîteva ore, instalația respectivă își va relua activitatea.

rațiile preventive planificate au adus uzinei „Ernst Thälmann”, în anul 1959, o contribuție serioasă atît la realizarea economiei de 22 milioane, cît și la realizarea, cu două luni înainte de termen, a planului anual de fabricare a tractoarelor.

★

Care sînt sarcinile sectorului mecanic-șef al azinelor de tractoare, în 1960? Multiple și importante. În primul rînd — așa cum subliniază Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la plenary C.C. al P.M.R. din 3-5

decembrie 1959 — în acest sector „capacitățile de producție și forțele de muncă vor trebui folosite în cea mai mare măsură pentru modernizarea mașinilor, pentru mecanizarea și automatizarea proceselor de producție, folosindu-se pe scară largă creditele bancare pe termen scurt puse la dispoziție în acest scop”. E vorba deci de o serie de măsuri care vor contribui la mărirea productivității mașinilor, măsuri care vor îndrepta atenția „mecanicului-șef” spre modernizarea și mecanizarea într-o și mai mare măsură a utilajului — acolo unde

investițiile sînt amortizabile într-un termen scurt. În același timp, spre reducerea numărului și a volumului reparațiilor capitale, atunci cînd e vorba de mașini vechi, a căror refacere costisitoare nu e de loc rentabilă. Mai merită oare reparații capitale unele „arhaice” strunguri „Pittler”? Mai e cazul să se investească sume importante pentru niște mașini de găurit care și-au trăit de mult viața? Desigur că nu! — spun specialiștii de aici. Asemenea utilaje „suferinde” de „uzură fizică și morală” nu mai pot face față ritmului nou de

producție, fiind depășite și de progresul tehnic.

...Fotoreporterul care ne însoțește la uzina de tractoare are o decepție: nu poate încă reda în imagini (sîntem doar la începutul anului) unele îmbunătățiri tehnice — modernizări, automatizări etc. — care s-deocamdată în stare de proiect sau pe cale de realizare și despre care ne-au vorbit și tovarășul Oniga, directorul uzinelor, și tovarășul inginer-șef Grama, și tovarășul inginer Apostol, care e mecanic-șef. Și acum, au „cuvîntul” fotografiile...

Această „mică” piesă, care cîntărește cîteva tone, a intrat recent în „sanatoriul mecanicului-șef” (stînga). Ea face parte dintr-o instalație importantă, care stătea nefolosită într-o uzină din Arad. Adusă la uzina de tractoare, va fi valorificată ca presă pentru debitarea (tăierea) arborilor-motor ai tractoarelor. Acum, această operație se face prin tăierea cu oxigen, operație scumpă și nerentabilă. La grăbirea punerii în funcțiune a presei contribuie și inginerul Liviu Maior, tehnologul Koltze Bella și ajustorul Gh. Bîrsan. Tot pentru aceeași presă lucrează și maiștrii Karol Slaminek și Ludovic Hentzig (dreapta), care strungesc o ...piuliță ce nu are decît... o mie de kilograme. Interesant este că piulița respectivă, care inițial era din bronz, se execută acum din fontă nodulară. Ideea aparține Eroului Muncii Socialiste Ilie Trandafirescu.

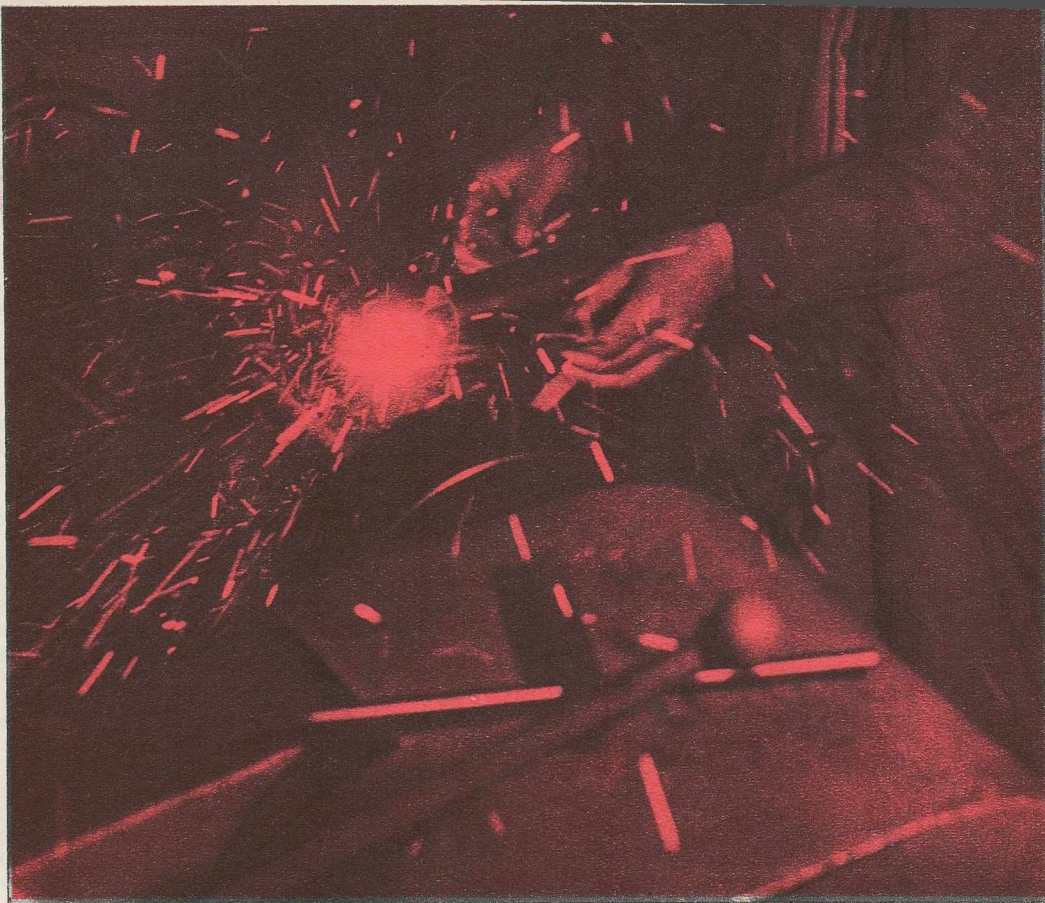

Fără piese de rezervă, e foarte greu să faci față unor reparații. De aceea, „mecanicul-șef” își are stocurile permanente de piese de schimb — piese executate tot în atelierul său.

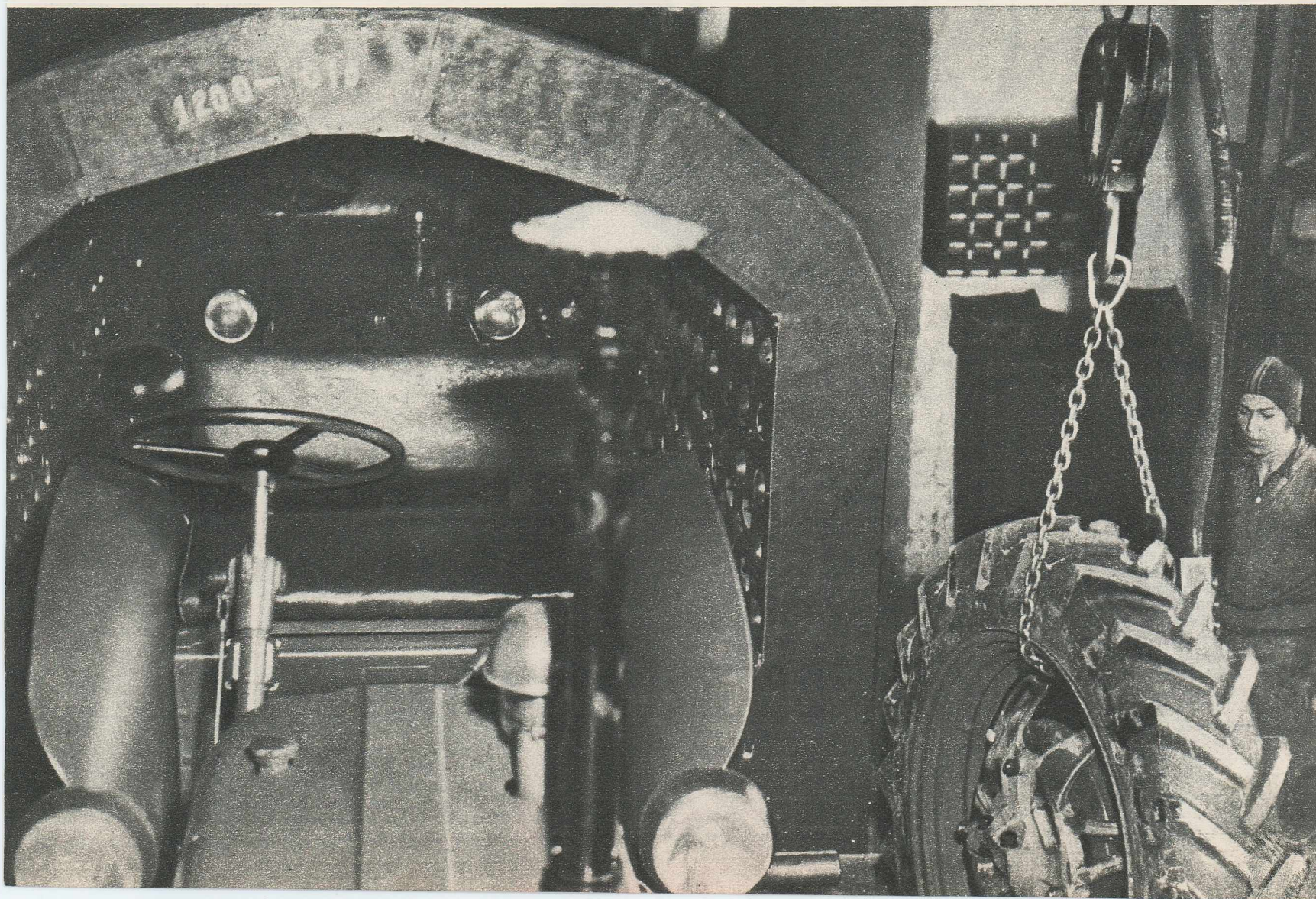

Ce pun la cale inginerul Radu Apostol, mecanicul-șef al uzinei (dreapta), și maestrul principal Ion Vizitiu (stânga)? Discută măsurile ce pot fi luate pentru scurtarea timpului de reparare a utilajelor.

Nu toate piesele uzate ale mașinii se aruncă! Pinioane, axe tocite ani și ani sau diferite piese din fier pot fi readuse la viață. Cum? Printr-o operație nouă: metalizarea. Mașini speciale, pulverizând metal topit peste piesele respective, le întineresc. Fotografia alăturată ne prezintă operația de metalizare a pieselor uzate.

De unde iese acest tractor? Dintr-un tunel! Un tunel în care tractorul proaspăt vopsit a primit o... baie de raze infraroșii. În acest fel, vopseaua s-a uscat în câteva minute. Înainte, uscarea se făcea afară și numai cu bunăvoința...soarelui.

SCRIPCA

(povestire)

Ilustrație de Pito RUBIN

MOZAIC

Într-un zori de zi, când abia făceam ochi, m-am pomenit, nitam-nisam, cu tata, membru al întovărășirii agricole „Biruina” din satul baștinei mele. Când am deschis ușa cu gând să-l îmbrățișez, m-au și însăilat, pe dată, niște tremurici și mi-am dat seama că afară era un ger zdravăn, de zbirnițau pietrele.

— Iaca-s venit cu Gheorghe! — mă încunostință el fără zăbavă, arătându-mi cum, la vreo cinci-șase pași în urmă, sta neclintit, cu cușma vineție pusă de-a căteaua și suflată de brumă, un țaran 'nalt-'nalt și trupeș, îmbrăcat cu un suman făcut din lână laie și având picioarele adânc îngropate în niște cizme negre de cauciuc.

— N-avem când șede

plușată cu troskot verde din mijlocul satului — n-avea nici un „na” la cîntatul pe strune. „Măi, al naibii — mi-am zis în sinea mea — aista-i tot poznit la gură și tot șugubăț a rămas, ca și atunci când flăcăia și când, rotind sîrbele cu polcile, le cerca pe fete la joc ca pe niște mînzoace și le învîrtea de le făcea iască”.

Într-adevăr, nu mult după ce am luat loc cu toții pe scaunele din odaie, începînd a vorbi de una și de alta, fel de fel de fleacuri din cele care sprintenesc mintea, deschid baierile inimii și prelungesc viața, și când tocmai isprăveam de sorbit din ceaiurile fierbinți care ne stătuseră dinainte ca să ne mai încălzim, Gheorghe arcui semn numai dintr-o sprinceană spre ta-

măvară, cam pe timpul când am intrat noi la „Biruina”. Într-un rînd, cam pe subt amiază, stam afară cu fumeia, cu copchii și cu mama și mincam laolaltă. După ce ne-am ospătat noi în legea noastră, o văd pe mama că ia un țolișor, se duce și-l așterne sub nucul din grădină, la umbră, și se culcă. Și doarme, nene, ca la jumata' de ceas, doarme liniștit ca la un ceas, dar cînd să se scoale, ce-ți inchipui dumneata?

— S-o trezit moartă! — spuse serios tata.

— Exact — zise Gheorghe. S-o culcat bună teafără și s-o trezit moartă!

— Dacă nu era scripca ceea de la Alecu lui Marțin, aleluia, Gheorghe — lămuri tata.

— Asta am și vrut să

raionul, nene, îi dă considerație! Ce-i drept, la început, cînd o venit în sat, rar care voia să fie pus față cu dînsa. Toți îi ziceam „Scripca”. Porecla — la ce să zic nu? — eu i-am scornit-o. Eram în martie la țîrg și, cum s-o brodit nu știu, dar dacă m-o întrebat de unde-s și că ea-i doctoriță și-i numită la noi, cînd am văzut-o plină de glod, cîrcel de frig și slabă, am înșfăcat-o-n brațe și-am și suit-o-n căruță, înfundînd-o în paie și învelind-o cu sumanul meu din spate. Dam să croiesc în cai și să pornesc spre casă, cînd o aud că-și aduce aminte și strigă: „Vai, am uitat la han violina!” „Ce-ai uitat?” — mă strîmb eu. „Vioara” — zice. M-am dat jos și i-am adus-o. Ce violină, nene, ce vioară?! Era, toată ziua, o scripcă răpănoasă și răsucită parcă de toate reumatismele de pe lume. „Ce fel de doctoriță îi mai fi și tu?! — am zis în gîndul meu. Scripcă, nu doctoriță!” Și scripcă o rămas.

— Eei, da' pe urmă? — îl ispiti tata pe Gheorghe.

— Nici asta nu-i minciună — recunoscu Gheorghe — pentru că femeia, nene, ce-i femeia? Femeia li ca ardeul: pînă nu guști, nu știi de-i iute ori nu-i iute. Dar ce zic eu ca ardeul? Nu, nu ca ardeul. Femeia e ca urzica: dacă te-atingi fin de dînsa, te înghimpă; dar dacă prinzi repede și cu curaj, n-ai de ce te teme. Așa am cunoscut-o și eu pe doctoriță. Ții minte, moșule? Toată ziua umbla doctorița noastră de colo, colo, cotrobăia, sfătua, îngrijea de cei cu necazuri, ținea conferințe, mă rog, activitate serioasă, nu șagă; seara însă, lua scripca, se așeza în mijlocul casei și-i împușca niște cîntări, de te ungea cu unt și cu miere pe la inimă. Azi așa, mine așa, pînă cînd, într-o duminică dimineață, nu mult după problema cu moartea mamei, mă chibzuiesc și mă socotesc cu locțiitorul secretarului organizației de bază și — hop! — mă duc la doctoriță acasă și-i spun categoric: „Uite ce, tovarășă! Dacă te crezi că poți face ceva bun cu scripca ceea a dumatăle, în loc să cînti seară de seară și s-aduni pe sub ferestrele casei fel de fel de cărucădă care te ascultă și se boldește pe furiș pe după perdele, vino mai degrabă să cînti echipei noastre de dansuri populare de la întovărășire!” Socoți că s-o supărat? Nuuu, o venit aproape seară de seară și

ne-o cîntat din scripcă, și-așa am pus la punct echipa după aceea, că la 23 August, cînd cu serbarea, toți cei de la raion ne-o zis „brava”.

— Și-acum? — am întrebă.

— Acum — oftă Gheorghe — toate-s bune, una-i rea. Avem echipă bună, dar scripca nu mai este. Și nu mai este, fiindcă s-o măritat și doctorița noastră și s-o mutat aici, la Ieși. De asta, ce ne-am gîndit? Fiindcă acuși se termină anul financiar și vine iarna, cînd trebuie întărită munca culturală, și fiindcă noi, cei de la întovărășire, am cheltuit fondul cultural pe un radio și pe mai nu știu ce și ne-o mai rămas ca la o mie de lei, „hai la Ieși”, am zis, să cumpărăm o scripcă, fiindcă la raion deocamdată nu-s. La noi în sat este un flăcău, proaspăt venit de pe un șantier, care a-nvățat pe-acolo să scripă și el din vioară. Are însă o vioară scorojită, de sar surcele dintr-însa. Așa că noi, fiindcă avem și alte interese pe la Ieși, am venit aici, ne ducem acuși la adresa doctoriței și-o rugăm să meargă, să ne-aleagă la cumpărat o scripcă dată dracului!

— Și așa că asta-i povestea cu scripca! — încheie tata.

mult — mai adăugă tata. Noi am venit... cu scripcă!

— Bun înțeles — întregi spre grabnică adevărire și Gheorghe și, îndoiindu-se din șale, pași peste prag, înăuntru, ștergînd cu căciula ușorul ușii. Noi, fără scripcă, n-avem ce căuta acasă. Dar o găsim. La Ieși, musai o găsim!

M-am uitat lung și nedumerit cînd la tata, cînd la celălalt plugar, am strîns a neputință din umeri și n-am priceput o iotă.

— Care scripcă, ce fel de scripcă? — am apucat eu a-mi frămînta mintea degeaba.

Pe cît îl știam, Gheorghe — om cam de-o baie și de-o iarbă cu mine, ca unii care ne-am născut și am făcut înția noastră scîldușcă în același an și care, tot împreună, mai tîrziu, am ieșit la horă, pe toloaca

ta și, spre a întemeia sfat de trebuință, zise:

— Așa că asta-i: noi, azi după-amiază, luăm calea-ndărăt, că altfel nu-i chip. Azi, nene, vremea merge grozav de iute-nainte și atîtea se întîmplă pe lume, atîtea se mai născocesc, încît ce te miri? Numai ce-ai s-auzi mîine-poimîine că s-o *iventat* o mașină care să-nvie morții!

— Ha-ha-ha! — am izbucnit fără să vreau în nestăpînite hohote.

— Degeaba rîzi — mă opri Gheorghe — fiindcă nu cunoști. Poftim, spuie-ți și moșu' Ion (adică tata), dacă te mințesc, zău! Știi, moșule, problema cu moartea mamei!

— Daaa — întări tata — asta-i cum nici nu se mai poate de strașnic.

— Păi nu?! — făcu mai departe Gheorghe. Iaca, asta s-o petrecut ast-pri-

spun — continuă fostul meu coleg de odinioară. Fiindcă ce se-ntîmplă? Lîngă noi, în casa lui Alecu lui Marțin, sta în gazdă doctorița de la dispensar.

— Scripca, nu?! — am întrebat eu.

— Bun înțeles că ea, cine alta? — se miră de întrebare Gheorghe. Am dat fuga după dînsa, a venit într-un suflăt, i-o băgat repede o *ijăcție* și, ce mai tura-vura, mama, sāraca, fiindcă s-o spăriet moartea dintr-însa, a holbat ochii și-o învîiet! Și-așa că, de atunci încoace, eu unul am mare considerație față de doctorița ceea. Și nu numai eu...

— ...Tot satul — prezică tata.

— Satul?! — tresări Gheorghe, zvicnînd bărbia înainte și rotunjindu-și, pe fața-i roșcovană, doi ochi uimiți, albaștri. Și

SANTIER

— MARIA BANUȘ are în lucru un nou volum de versuri inspirate din viața nouă a patriei noastre.

— EROUL DE PE ACROPOLE, noua piesă de teatru a lui Aurel Baranga, se află în stadiu de finalizare. Dramaturgul are în proiect și un volum de publicistică.

— ION BĂNUȚA pregătește volumul de versuri „Cetatea Soarelui”. De asemenea, scriitorul lucrează la un volum de însemnări de călătorie.

— O LUCRARE DRAMATICĂ de Al. Mirodan, aflată într-un stadiu avansat, „Prințesa și cel opt”, este destinată teatrului de marionete.

— ÎN CINSTEA CELUI DE-AL TREILEA CONGRES AL PARTIDULUI, Alexandru Andrițoiu lucrează la o carte de versuri intitulată „Comunist”.

— URMĂRIND DESTINUL LUI MITRIȚĂ ȘI ILEANA — eroii romanului „Cuscrl” — pe șantierul de la Bicaz. Al. I. Ghilia destinativăză volumul II al acestei cărți.

— DESPRE VIAȚA NEÎNFRICATULUI LUPĂTOR UTECIST PETRE GHEORGHE, Pop Simion scrie în prezent o carte pentru Editura Tineretului.

Demostene BOTEZ

ȚARA MEA

Streinule, atunci când vei vedea
În zare, șir de coșuri noi
La fabrici, înălțându-se ca plopii,
Să știi că te apropii
De țara mea,
Că ai ajuns la noi.
Streinule, atunci când ai să vezi
Cât va cuprinde-n zări privirea ta
Arind pe cîmp tractoarele cirezi,
Și ai să-auzi, ca niște pianine,
Cîntînd în țevi, semănătoare verzi,
Să știi că ai ajuns în țara mea,
Că ai ajuns la mine.
Streinule, când tu în depărtări
Vei bănuia a munților spinări
Învolburate-n nori ca-ntr-o părere,
Ca niște turme mari de dromadere,
Și când din adîncimea lor de piatră
Tu pe mineri îi vei vedea
Scofînd cărbuni din ancestrala vatră
Să știi că ai ajuns
În țara mea.
Cînd drumul lung al drumeției tale,
Ce-n zorii rozi ai unei dimineți
Va trece munți cu fagi bătrîni la poale,
Și-n zare desluși-vei, ca un zid,
Negreața unui codru de molid,
Iar, sus, cununa lui de stînci și nea,
Cu cristaline frumuseți,
Ca într-un cadru ireal,
Să știi că ești pe culme la Predeal,
În țara mea.
Streinule, când vei găsi-n orașe,
Pe unde-au fost cocioabe vechi de lemn
Sau ziduri dărîmate de război,
Păienjeniș de schele uriașe,
Ori alt oraș întreg de case noi
Și străzi cu tei ce-au înflorit abia,
Să știi că toate-acestea-s semn
Că treci prin țara mea.
Streinule, de-ai să-nțîlnești în cale,
Pe-o uliță, după-nserat, pe lună,
Vreun muncitor, înaintînd agale,
Spre curtea casei lui, cu voie bună,
Și de-i vedea,
Vorbind cu el, că-i mîndru și e demn,
Să știi atunci că asta-i semn
Că ai vorbit c-un om din țara mea.

IMPROVIZAȚIE DE CÎNTEC NOU

Moș Bică Holban, membru al colectivei „Pămînt destelenit” din comuna Ciobanu, raionul Hîrșova, e un vestit cîntăreț de balade. Moș Bică a transmis și muzicalitatea sa, și dragostea sa pentru cîntece, și valorosul său repertoriu, nepoșilor săi. Cel mai mic dintre aceștia — și el flăcău de vreo 24 de ani — fiind întrebat astă-toamnă de către un membru al Institutului de folclor din București dacă știe vreun cîntec nou, a răspuns: „Un cîntec nou? Nu știu... Dar dacă vreți, vă fac eu unul pe dată...” Și, într-adevăr, nepotul lui moș Bică Holban a improvizat un cîntec nou, din care transcriem ultimele strofe:

...Veseli sînt acum colectivității
Cînd ies cu cîntec și alai la muncă
Cînd oadă că-i ajută tractoristii
Să strîngă grîu-n cîmp și stînu-n
luncă.

Și-atunci cînd grîul curge din
combină
Ca aurul tăiat de pe ogor,
Un cîntăreț micuț la mandolină
Le cîntă hora muncitorilor.
Și ei atunci întînd o horă mare
Alături de combină pe-un răzor
Iar cîntărețu'ncepe un solo-voce,
Un cîntec de-al colectivității...

Felul spontan în care au venit pe lume aceste versuri — încă insuficient „lucrate”, desigur — ne face să întrevădem cît de avansat e procesul de gestație a cîntecului nou în Dobrogea colectivizată. Ca sentiment, ca idee, ca necesitate, cîntecul nou e pe buzele fiecăruia. Cîțiva creatori populari i-au și dat glas. Dar ce e de făcut pentru ca el să capete aripi, să-și ia zborul, să devină un cînt general?

În acest sens, contribuția directorilor de cămine și de case de cultură poate fi și ea substanțială. Ei sînt aceia care trebuie să-i descopere și să-i încurajeze pe creatorii populari locali, mobilizîndu-i în jurul căminului cultural, dîndu-le un rol activ în compunerea repertoriului de cîntece sau al brigăzilor artistice de agitație.

În vederea unei mai largi depistări a creatorilor de folclor nou, Institutul de folclor din București își propune să utilizeze o altă metodă: organizarea unui mare concurs pe țară, la care vor fi chemați să participe toți cei ce păstrează sau creează cîntece noi.

Inițiativa e bună.

V. F.

Tov. Em. Florescu, în timpul conferinței.

O parte din asistență în sala de la Casa Scriitorilor.

DE VORBĂ CU AL. KIRIȚESCU

Pe dramaturgul Al. Kirîțescu l-am aflat la Casa de creație și odihnă a artiștilor de la Mogoșoaia; autorul „Gaițelor” revedea textul ultimei sale lucrări dramatice: piesa „Moș Teacă”.

— Același lucrare dramatică — îmi comunică amabil scriitorul — se află în stadiul „citirii” la masă la Teatrul de Stat din Pitești.

— Acolo va avea loc și premiera pe țară?

— Da. Și mă bucur mult. Piteștiul e orașul meu natal și, în amurgul carierei mele de autor dramatic, îi datoram acest omagiu filial.

Îmi exprim oarecum mirarea, știind că piesa reclamă o distribuție mare și numeroase grupuri de figuranți. Dramaturgul intervine însă prompt:

— Am încredere în forțele artistice ale teatrului din Pitești. De altfel, alături de colectivul

de dramă, la realizarea spectacolului își vor da aportul Ansamblul de estradă din localitate, precum și numeroși actori amatori, recrutați dintre muncitori, ostași și elevi. Doresc, prin această piesă, să trezesc ura împotriva anumitor mercenari ai burgheziei pe vîci apuse, împotriva slugilor monarhiei al căror reprezentant a fost și Moș Teacă.

Pe masa de lucru a dramaturgului, am zărit cîteva foi înnegrite de replici. Am riscat o întrebare:

— O nouă piesă?

— Da. Scriu o comedie cu subiect actual, dar titlul să nu-mi cereți a-l divulga. De ce? Simplu! Fiind mai ales vorba

de teatru, a numi titlul înseamnă a spune și subiectul.

Se lăsase seara. Mă pregăteam de plecare, cînd maestrul Al. Kirîțescu m-a rugat să comunic cititorilor următoarele:

— În curînd împlinesc vîrsta de 72 de ani. Partidul clasei muncitoare și guvernul țării ne oferă nouă, creatorilor de artă, toate mijloacele cu putință pentru a crea noi opere care să poarte pecetea unei reînnoite tinereți. În ce mă privește, mă strădîu să nu țin seama de cele peste șapte decenii pe care, din păcate, le port pe umeri. Voi scrie o piesă tinerească, entuziasată, actuală și sper că și... bună.

AI. NICHITA

ACTUALITĂȚI DE PESTE HOTARE

● ÎN EDITURA „CLUB DU MEILLEUR LIVRE” din Paris a apărut de curînd un volum cuprinzînd 150 de poezii ale lui Paul Eluard. Cartea este prefațată de Claude Roy și ilustrată de Picasso.

● PRESA LITERARĂ MAGHIARĂ a primit cu deosebită căldură primul roman al tînărului scriitor H. Szabo József: *Klári* (povestea unei învățătoare care-și duce munca într-un sat îndepărtat din răsăritul Ungariei).

● COLABORATORII INSTITUTULUI DE LITERATURĂ CEHĂ pregătesc o cuprinzătoare monografie a cunoscutului scriitor Jaroslav Hasek.

● O CULEGERE DE POVESTIRI DIN VIAȚA TINERETULUI GERMAN și, în special, a tinerilor tehnicieni frunzași în producție constituie tema generală a volumului „Cei care visează ziua de mîine” de Gerhard Bengsch.

● AU APĂRUT PENTRU PRIMA OARĂ în

limba vietnameză volumul 1 din „Capitalul” lui Karl Marx și „Anti-Dühring” de Friedrich Engels.

● ÎN REVISTA LITERARĂ GRUZINĂ „SVE-TILO” au fost tipărite recent două serisori inedite ale lui Balzac. Scrierile, păstrate în muzeul gruzin, datează din epoca celei de-a doua călătorii în Rusia a marelui scriitor francez. Tot în limba gruzină a apărut pentru prima oară un ciclu de

povestiri istorice de Stefan Zweig.

● EDITURA DE STAT „DETGHIZ” din Moscova va tipări, în cursul anului acesta, peste 600 de noi volume. O noutate în activitatea acestei edituri o constituie faptul că trel oameni de artă, balerina Galina Ulanova, actorul Nikolai Cerkasov și compozitorul Aram Hacıaturian, au colaborat la volumul „Pentru educația estetică a elevilor”.

UNUI UTEMIST

Copilăria ta, pe unde este?
Că nu-i de-acum, din zilele aceste.
Dar oare ai avut copilărie?
Nici amintirea ta nimic nu știe.
Au însemnat-o singe și război
Și moartea la ferești, cu ochii goi.
În urma ta e-o lume în amurg
Și-n fața ta, poporul Demiurg.
Cu el înveși și tu cum să înfrunți:
Să stăvilești piraie din munți,
Să faci furnal în clocot de crater,
Să-nscrie arabescuri noi pe cer
Pe unde într-un sat ieșea-n văzduh
De-a dreptul fum prin coperiș de stuh,
Să sapi adînc pămîntul, să plantezi
Podgorii nesfîrșite și livezi,
Să dai, de mîna ta, acum făcut,
De toate, celor care n-au avut...

Să-nveși și să înfăptuiești apoi
Prin munca mîinii tale visul lor,
Zidar de temelii și viitor,
Tu schimbul cel de mîine-al lumii noi.

Fotoreportaj de Ana ROMAN (text) și Elena GHERA (fotografii)

Acompaniate la pian de compozitorul A. Giroveanu, cele „șapte fete cucuiete” cântă cu mai multă voieșie, parcă.

Mai bine de 60 de frunzași ai muzicii românești și-au asumat sarcina de a îndruma nemișcât activitatea unor formații muzicale din întreprinderi. E greu de prevăzut cine are mai mult de câștigat de pe urma acestui contact: membrii formațiilor artistice sau compozitorii? Raidul fotografic pe care l-am întreprins în câteva întreprinderi bucureștene, încercând să schițeze răspunsul la această întrebare, ne îndeamnă să tragem concluzia că și unii, și alții...

Printre cele „șapte fete cucuiete”

...Ce bine se repetă, când te acompaniază la pian un compozitor! I-ați recunoscut, fără îndoială: sînt Aurel Giroveanu, autorul unor melodii care zboară pe buzele tuturor, și cele „șapte fete cucuiete” ale brigăzii artistice de agitație de la „7 No-

iembrie”. Brigada nu mai are nevoie de recomandări, după atîtea succese și premii l pe țară! Acum pregătește programul jubiliar menit să-i încununeze cei zece ani de activitate. Și ajutorul așteptat a venit în persoana compozitorului Aurel Giroveanu, care a îndrumat colectivul în alegerea repertoriului muzical, a prelucrat orchestrația, ba a compus și un cîntec nou: „Vecina mea e țesătoare”.

„Îi mulțumim tovarășului Giroveanu pentru prețiosul său ajutor” — spun membrii brigăzii.

„Eu însă mă consider îndatorat față de acest talentat și entuziast colectiv — răs-

punde compozitorul. Alături de acești oameni, care nu se mulțumesc cu succesele din producție, ci folosesc și versul și muzica pentru a transmite mai departe avîntul lor, sper că și creația mea viitoare va căpăta un sens mai adînc”.

SEMN DISTINCTIV: ENTUZIASMUL

Prin însăși firea lui, Radu Paladi e înclinat spre gravitate și autoexigență. De cînd activează însă printre coriștii de la uzinele „23 August”, pare să fi devenit și mai sever cu sine și cu ceilalți:

— Unor oameni care, după orele de muncă din uzină, vin cu atîta entuziasm să se dedice muzicii, nu avem dreptul să le dăm lucrări plate, nefinisate sau prea alambicate. Dacă scriu ceva pentru prietenii mei de la „23 August”? Nu încă. Va trebui să mai vin de multe ori printre ei, să mă familiarizez cu munca și viața

lor, înainte de a-mi permite să le ofer vreo compoziție de-a mea.

Precum se vede, compozitorul își pune multe speranțe în materialul de viață pe care i-l oferă uzina. Și perspectivele activității de aci sînt frumoase: din inițiativa comitetului de partid, munca culturală a fost structural reorganizată în ultima vreme, astfel că, în prezent, corul numără 138 de oameni proveniți din toate sectoarele de producție. Pe toți îi unește dragostea pentru muzică și convingerea că, în felul lor,

și coriștii sînt propagandiști politici. Un singur motiv de „dezbinare”: la Universitatea populară de muzică li s-au rezervat doar 56 de locuri — și cei rămași pe dinafară sînt supărați foc!

O EXPERIENȚĂ EMOTIONANTĂ

Discuții ca aceasta dintre tînărul compozitor Aurel Stroe și Gheorghe Bujduveanu, dirijorul corului Complexului C.F.R. „Grivița Roșie”, au loc adeseori. Dar nu în timpul repetiției, căci rostul compozitorului nu este de a se substitui dirijorului, ci de a sfătui și ajuta. Și, mai ales, de a... învăța! Căci de la un cor cu tradiție, cum e cel al cefeștiștilor, are și mesagerul Uniunii Compozitorilor ceva de învățat. În ce măsură corespund noile creații de muzică de mase cerințelor mereu sporite ale celor mulți? De ce nu orice piesă corală este înșușită cu aceeași ușurință și plăcere de către coriști? Să fie de vină doar slaba lor pregătire muzicală? Nu pare să fie așa! (De altfel, asistăm în ultima vreme la o uriașă campanie de inițiere

muzicală a oamenilor muncii). Secretul constă mai degrabă în măiestria realizării compoziției. O melodie avîntată, o armonizare simplă și ingenioasă totodată cuceresc fără rezerve pe coriști. Dar... nimic nu e mai complicat decît să fii simplu. Aceasta pare să fie principala concluzie a ceea ce a constituit pentru compo-

zitorul Aurel Stroe „cea mai emoționantă experiență din carieră” — înțîlnirea cu coriștii de la „Grivița Roșie”.

Dirijorul corului cefeștiștilor bucureșteni, Gh. Bujduveanu, sfătindu-se cu compozitorul Aurel Stroe. →

NIMIC NU MERGE DE LA SINE...

Se pare că brigada artistică de agitație a fabricii de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej” nu a apărut prea ușor pe lume: oamenii se lăsau rugați, mobilizarea era slabă, activitatea așijderea. Compozi-

torul H. Mălineanu, care s-a oferit să-i îndrume pe artiștii amatori din fabrică, a constatat-o din proprie experiență. Și noi, o dată cu dînsul: de două ori ne-am deplasat împreună la fabrica de confecții „Gheor-

ghe Gheorghiu-Dej” și, de fiecare dată, repetiția și reportajul s-au aminat din lipsă de artiști. Vorba unuia din refrenele textului introductiv al programului brigăzii: „Brigada merge, dar... cu cine?” Oameni talentați există. Cîțiva dintre ei ne zîmbesc din fotografie: soții Marinescu, Rodica Popescu, Paraschiva Lupa, Maria Ștefănescu și alții. Dar unde sînt ceilalți? O uzină ca aceasta poate fi o adevărată mină de talente. Compozitorul însă nu și-a pierdut elanul: „Va trebui cu orice chip să dăm viață brigăzii! Ce-ați zice de un concurs pe secții și ateliere, pentru depistarea elementelor celor mai dotate? N-ar fi acesta un stimulent?...”

De acord, tovarășe Mălineanu!

Repetiția corului uzinei lor „23 August” se face astăzi în prezența compozitorului Radu Paladi.

Compozitorul H. Mălineanu, în mijlocul artiștilor amatori de la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”. →

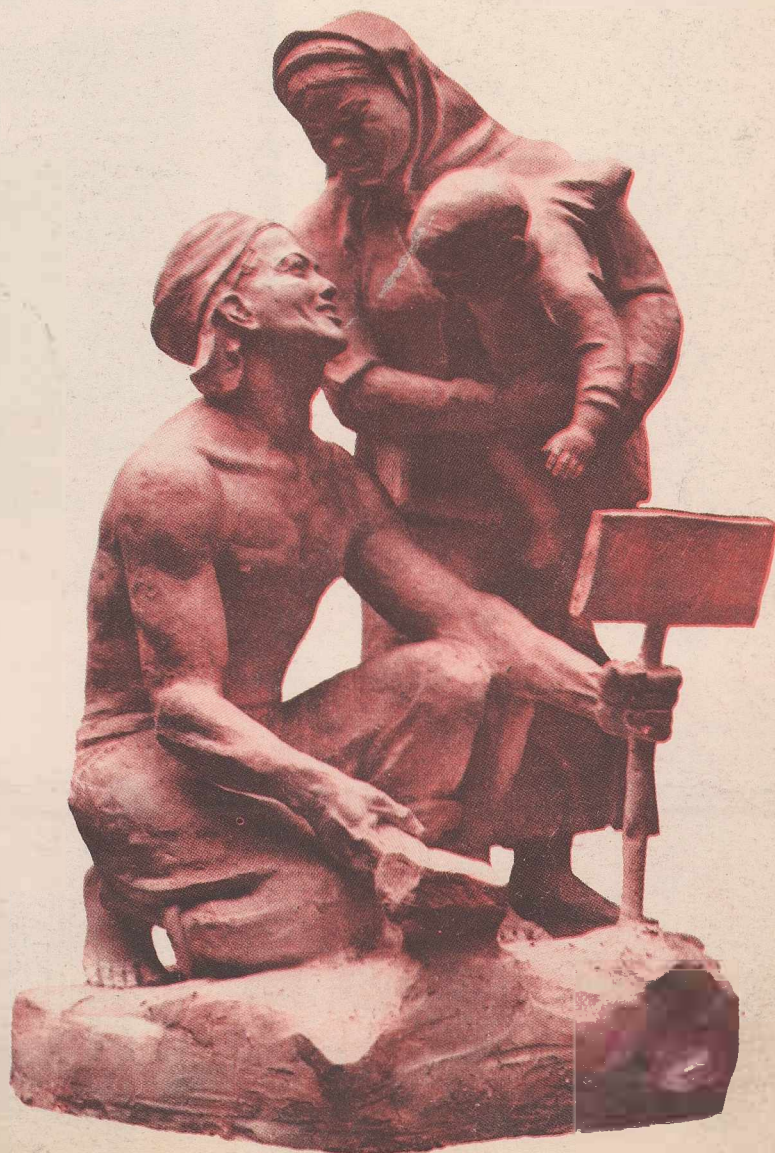
ARTĂ VIETNAMULUI

La prima privire, arta vietnameză amintește de cea chineză prin motivele inspirației și prin asemănarea procedeele tehnice: lac, lucrături în fibre vegetale, țesături pe mătase, sculpturi în fildeș sau în plută. Asemănarea provine din împrejurări materiale comune între cele două popoare: climat, relief, vegetație, care oferă atât modelele cât și uneltele artei lor, precum și din încrucișări de experiență de-a lungul timpului.

Artiștii vietnamezi au o configurație spirituală și o tradiție artistică proprie. Fondul artei lor e un realism structural și un optimism dinamic. Stilul artei naționale e decorativ, folosind procedee de stilizare cu o plasticitate foarte accentuată, mergând uneori până la grotesc. Imaginea iradiază o vitalitate robustă, un simț sănătos al frumosului legat de realitate, o bucurie exuberantă a vieții; dansatoarea de fildeș rîde din toată inima, manifestînd o candidă voluptate a propriei frumuseți; statueta pescarului sau figurile de pe basorelieful de fildeș sînt viguroase în dinamismul gestului lor de muncă; totul constituie un spectacol încântător, plin de armonie, iar acest spectacol e însăși viața.

În țesătura pe mătase sau pictura cu lac de pe obiectele casnice, artiștii vietnamezi au atins virtuozitatea, deși ele nu sînt atât de spectaculoase prin aglomerarea amănuntelor ornamentale, cum sînt obiectele lucrate de alte popoare ale Orientului. Aici, podoaba moderată, simplă, apare nu ca un lux, ci ca un strict necesar.

„Impărțirea pămîntului“ -- sculptură de Tran van Lam.

Lampă de masă din
fildeș sculptat. →

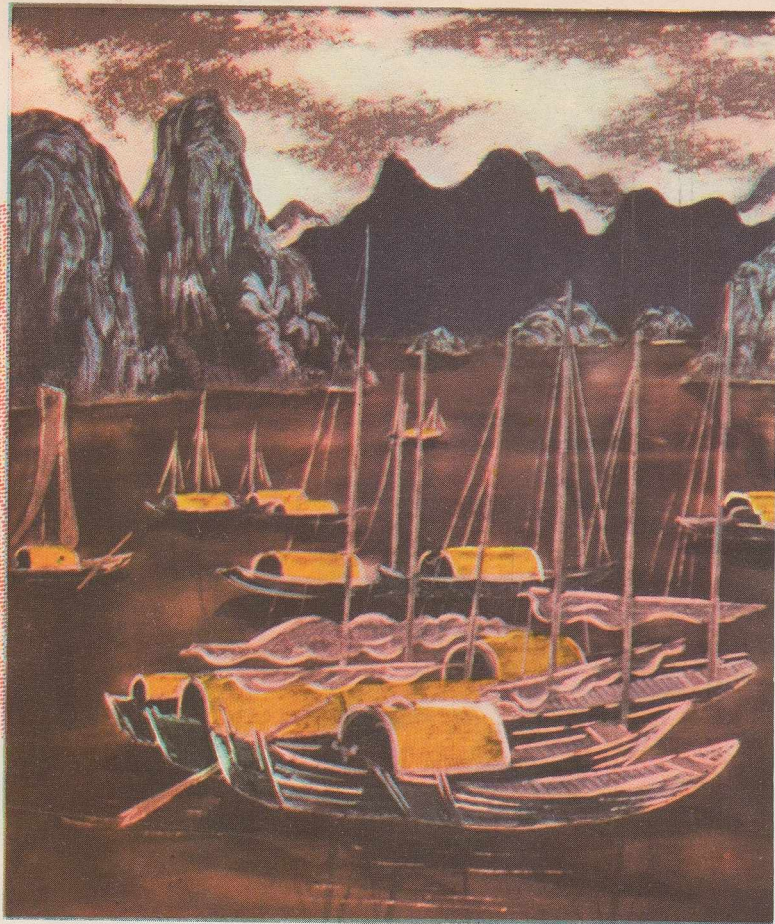

Servici de ceai din argint
încrustat. ↓

Pictură în lac. ↑

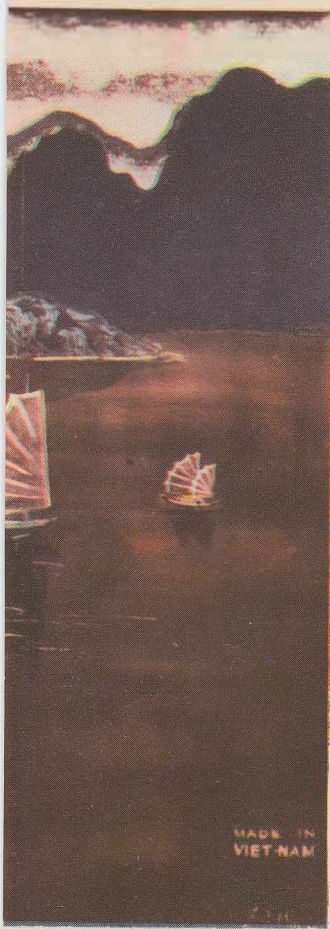
Culesul orezului — pictura în lac. →

Peisaj de munte — copertă de album din lemn șlefuit și lăcuit. ↓

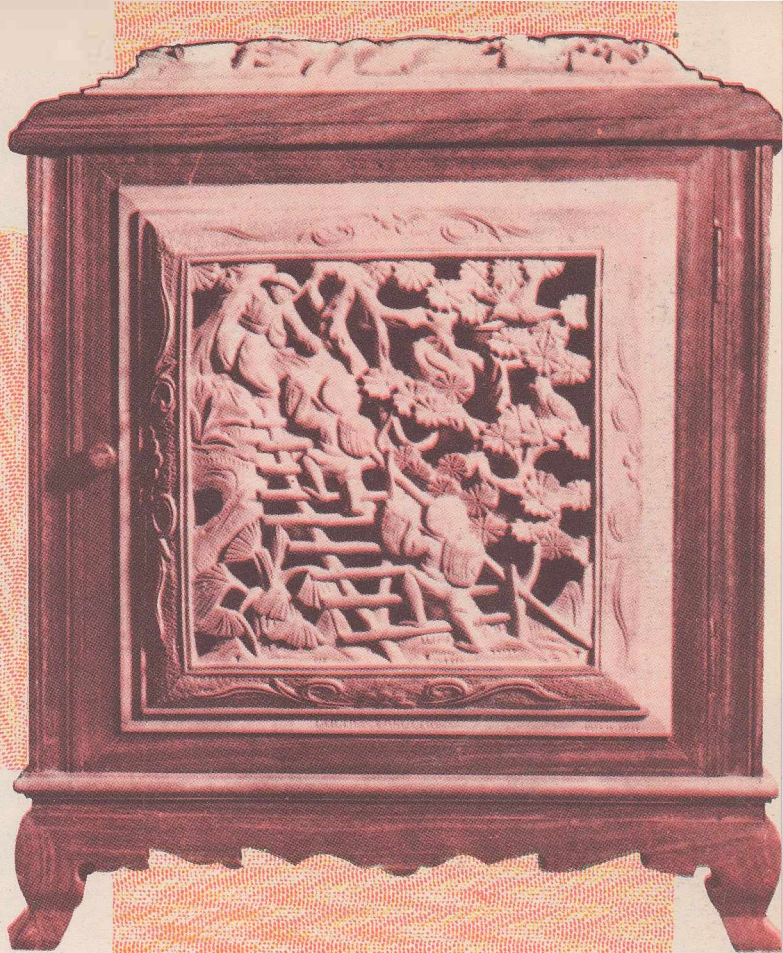
Pagoda cu un singur picior — copertă de album din lemn șlefuit și lăcuit. ←

MADE IN
VIETNAM

→ Gölful Halong — panou decora-
tiv din lemn lacuit. ←

→ Casetă de lemn avînd ușița sculp-
tată în fildeș. ←

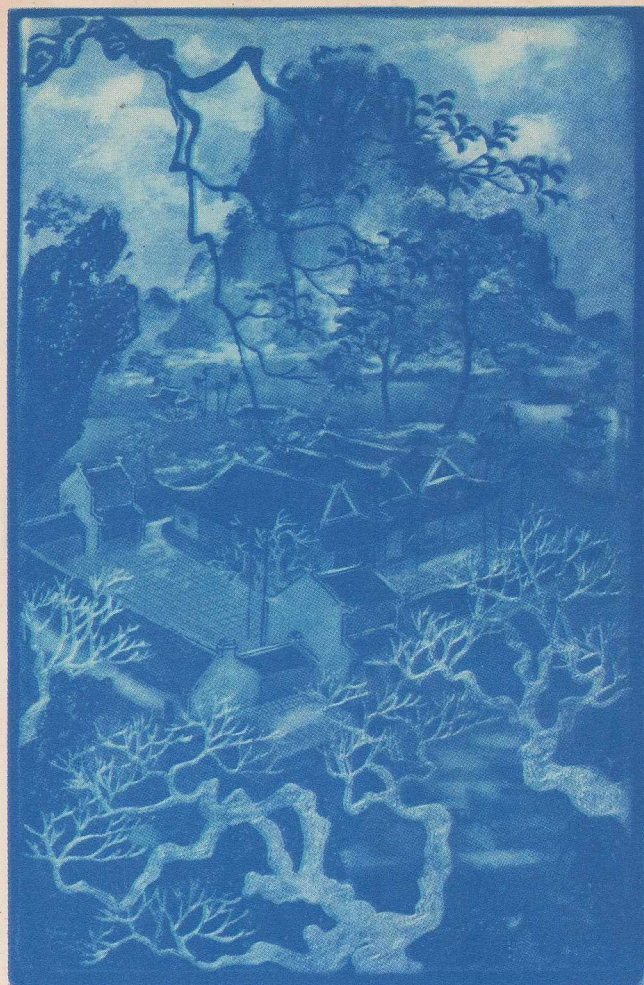

Dansul primăverii — pictură în lac. ↓

↑ Pagoda cu un singur picior — copertă de album din lemn șlefuit și lăcuit.

Capac de cutie din lemn șlefuit și lăcuit.

↑ Platou de fructe și cutie din trestie împletită.

Vas de argint încrustat.

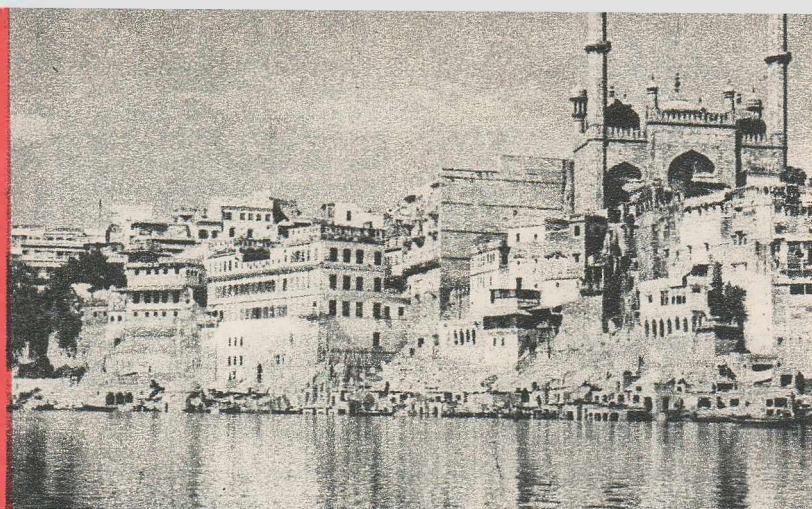

↑ Pudrieră din lemn pictat și lăcuit.

← Casetă de aramă încrustată.

UMBRE și LUMINI la BANARAS

de Mia GROZA

Puține orașe din India oferă cu atâta dărnicie vizitatorului străin posibilitatea cunoașterii nemijlocite a ceea ce a aflat din cărți despre străvechea cultură indiană, despre monumentalele temple, statui și alte opere de artă înscrise printre valorile culturale ale umanității, ca Banarasul (denumit îndeobște, dincolo de hotarele Indiei, *Benares*). Iată simțămîntul care nu m-a părăsit din acea frumoasă dimineață de toamnă cînd, în timpul unei simple plimbări cu barca pe Gange, mi s-a înfățișat pentru prima oară privirilor panorama acestui străvechi oraș.

Printre clădirile masive, ornamentate cu sculpturi în piatră și lemn, care se îngrămădesc pe mal și care sînt despărțite de fluviu doar prin niște trepte ce se afundă în apă, strălucesc în bătaia razelor de soare nenumăratele turle și turnuri viu colorate sau aurite ale templelor. Tabloul este completat de mulțimea pestriță — mii și chiar zeci de mii de locuitori ai orașului sau pelerini veniți de departe — ce forfotește în imediata apropiere a malului, pe trepte sau chiar în apă. Căci, se știe, Banarasul este considerat drept centrul religiei hinduse — așa cum Mecca este al celei musulmane. Gangelui, socotit fluviu sfînt, i se atribuie atît darul de a tămădui trupul de boli, cît și acela de a „spăla” sufletul omului de păcate. Așa se face că în apa turbure, gălbuie, se scaldă oameni bolnavi — schilози, orbi și chiar leproși — laolaltă cu oameni sănătoși. În mulțime am distins multe femei purtînd sariuri din cele mai frumoase, brătări de

argint la mîini și la glezne și colane în jurul gîtului. (De altfel aici, la Banaras, și în localitățile din împrejurimi, se țes cele mai renumite sariuri din întreaga Indie). Asistînd, cu uimire legitimă dar și cu amărăciune, la acest spectacol al misticismului dus la extrem, mi-am adus aminte de faimoasele „teorii” colonialiste cu privire la „fatalismul iremediabil” și „pasivitatea” care ar caracteriza, pasămite, poporul indian.

Teoreticienii împilării colonialiste perorau cu exces de zel despre „religiozitatea înnăscută” a indienilor, despre „înclinația lor spre meditație” și „disprețul” lor față de tehnică și confort. În realitate, colonialiștii — la început cei portughezi, apoi cei olandezi și, în cele din urmă, cei englezi, care au stăpînit India aproape două veacuri — aveau interesul și făceau totul ca, prin orice mijloace, să fie întreținut acest misticism, pentru a ascunde cauzele reale ale mizeriei în care se zbăteau indienii. Cît de pline de dureros adevăr sună și astăzi cuvintele rostite cîndva de marele Rabindranath Tagore: „Cînd torentul veacurilor de dominație engleză va seca, în sfîrșit, cîtă murdărie și mîl nu vor rămîne în albia lui”.

Dar India nouă — India care sărbătorește acum cea de-a 10-a aniversare a proclamării republicii — a pășit cu avînt la îndepărtarea acestui mîl. O poți vedea nu numai în regiunile unde începe să se dezvolte industria noii Indii independente, ci chiar și aici, în străvechiul Banaras. O poți citi, de pildă, pe chipurile entuziaste ale studenților care umplu bibliotecile, labo-

În virtutea unui vechi ritual, bătrînele acestea au făcut și ele un drum lung pînă la Banaras, pentru a-și da aci sfîrșitul. După religia hindusă, cei care mor la Banaras își „salvează” sufletele. →

Localnici și pelerini veniți de departe, bolnavi și oameni sănătoși, se scaldă laolaltă în apele Gangelui, la Banaras. ↓

Un grup de participante la cel de-al treilea Congres al Federației femeilor din întreaga Indie, care și-a desfășurat lucrările la Banaras. ↓

Statuia zeului Șiva — cel mai mare dintre zeii hinduși.

ratoarele, sălile de cursuri ale uneia din cele mai mari universități din țară, cu predare în limba hindu — B.H.U. (Banaras Hindu University).

Cel de-al treilea Congres al Federației femeilor din întreaga Indie — care s-a ținut aici, la Banaras, și la care am participat, în calitate de delegată a Consiliului național al femeilor din R.P.R. — a fost și el un fapt simbolic pentru vremurile noi spre care tinde poporul indian, harnic și însetat de libertate.

Simțămîntului de amărăciune care mă încercase la priveliștea dezolantă a scăldatului ritual în

Gange, i-a luat locul un sentiment de încredere în viitorul Indiei, atunci cînd am văzut cum, la congresul de la Banaras, femei venite din toate colțurile Indiei își afirmă răspicat voința de a contribui, alături de frații și soții lor, la renașterea măreției țării lor, a unei Indii libere, industrializate, capabile să asigure poporului său greu încercat o viață nouă, un trai mai bun, progres social.

Mărturisesc că am părăsit India cu gîndul de a o revedea așa cum o vor femeile indiene pe care le-am cunoscut nu numai la congres, ci și în tot timpul călătoriei mele prin țara lor.

dezvoltare diferitelor ramuri industriale din această regiune.

Dar semnificația Bhilaiului depășește mult aceste date și cifre seci.

Bhilaiul este nu numai un simbol al Indiei noi care se ridică din întuneric, ci și simbolul unei adevărate prietenii. La Bhilai — așa cum s-a subliniat într-unul din discursurile rostite la mitingul festiv consacrat inaugurării ciclului complet al

uzinei — împreună cu tehnica nouă, se vădese relații internaționale bazate pe respect și încredere reciprocă, pe înțelegere și prietenie. Iată de ce ziarul indian „Navdživan” scria: „Uzinele metalurgice din Bhilai vor rămîne sute de ani un glorios simbol al prieteniei și colaborării dintre Uniunea Sovietică și India”.

N. STOIAN

Pentru construirea uzinei de la Bhilai, în porturile indiene sosesc mereu utilaje de înaltă calitate, produse de peste 400 de întreprinderi industriale din U.R.S.S.

BHILAI — ROD AL PRIETENIEI SOVIETO - INDIENE

Timp de veacuri, India, a cărei străveche civilizație nici măcar colonialiștii n-o pot contesta, s-a aflat în robie și înapoiere. Asupra acestui imens teritoriu asiatic își întinseseră ghearele „civilizatorii” veniți din partea vestică a continentului european. Ca să-și justifice jaful, aceștia au confecționat teorii colonialiste, decretînd cu cinism că indienii ar fi chipurile „lipsiți de însușiri umane”, că „nu sînt demni” să li se încredințeze propria lor țară, „perla Orientului”.

Dar această perioadă întunecată din istoria poporului indian este azi de domeniul trecutului. În urma colonialiștilor au rămas însă „roadele” operei lor „civilizatoare”: o economie înapoiată și un popor zbătîndu-se în mizerie. Pentru a lichida greaua moștenire a trecutului de înrobire colonialistă, poporul indian a pășit pe drumul făuririi

unei industrii naționale, ca să alături independenței politice cîștigate și independența economică.

Și iată, nu demult, o știre venind din Bhilai a vestit un important succes obținut pe acest drum: la uzina siderurgică din Bhilai, construită cu ajutorul Uniunii Sovietice, a fost desăvîrșit ciclul metalurgic complet. La Bhilai lucrează 800 specialiști sovietici, iar numeroși ingineri, tehnicieni și muncitori indieni au fost instruiți în mari uzine din U.R.S.S., fără a mai vorbi de creditul pe termen lung acordat Indiei în condiții avantajoase pentru finanțarea construcției.

Uzina va produce anual un milion de tone oțel — adică aproximativ tot atît cît produce azi întreaga industrie indiană, iar faptul că e situată în partea centrală a țării, parte înapoiată din punct de vedere economic, deschide posibilități largi de

O POLITICĂ CONDAMNATĂ

N.A.T.O. văzut de presa occidentală

„**P**oate că odată și odată istoricii vor trebui să cerceteze motivele agoniei pactului N.A.T.O., care a început în toamna acestui an. Ei vor descoperi poate că printre groparii se numără timpul care a trecut peste această alianță”. Aceste cuvinte, aparținînd săptămînalului vest-german Vorwärts, pot constitui pentru ceea ce în Occident se consideră „politică fermă”, un fel de bilanț al anului ce a trecut. În legătură cu aceasta, este semnificativ și următorul fapt. Întrebat de un ziarist ce consideră drept cel mai important rezultat al politicii N.A.T.O. în 1959, un diplomat occidental i-a răspuns fără ezitări: palatul din pădurea Boulogne.

Remarca diplomatului nu trebuie considerată drept o simplă butadă. Ea reflectă adevărul gol-goluț: singura realizare (pe înțelesul cel mai ad literam) a N.A.T.O. o constituie noul sediu al blocului agresiv — edificiul din Port Dauphiné, masa de beton în formă de V, simbolizînd, după părerea revistei L'Express, unitatea militară occidentală.

Această clădire își are istoricul său mai mult decît semnificativ pentru întreaga stare de spirit existentă în cadrul pactului nord-atlantic. Ea trebuie să consemneze, chipurile, „eforturile comune”. De aceea Belgia a pus la dispoziție birourile și ușile; Anglia — utilajul pentru restaurant; S.U.A. — instalațiile pentru încălzit și condiționare a aerului; Italia — marmura; Germania occidentală — utilajul telefonic... Construcția a costat aproximativ 8 milioane dolari.

Cu mult fast au fost prezentate ziaristilor noile săli ale clădirii. Există însă și o zonă „interzisă”, păzită de poliție. Ea cuprinde labirintele de culoare, birourile în care se află așa-zisul „creier al N.A.T.O.”. „Dar nici un ziarist — scrie L'Express, referindu-se la teritoriul interzis — nu are nevoie să ridice această perdea de securitate, pentru a ști că tot ce se află în spatele ei se poate exprima printr-un singur cuvînt: haos!” Totul face — remarcă ziarul Vorwärts citat mai înainte — ca N.A.T.O. să semene cu „un cadavru frumos”...

Oare liniile politice stabilite de N.A.T.O. pentru perioada de viitor permit o altă apreciere? Axarea pe continuarea cursei înarmărilor, majorarea în acest scop a alocațiilor, planul de zece ani prezentat de delegația americană și care propune zece ani de eforturi pentru pregătirea unui pumn armat în inima Europei, ridicarea din ce în ce mai agresivă a Germaniei occidentale vădese întru totul caracterul anacronic, primejdios al politicii promovate de pactul agresiv nord-atlantic, politică îndreptată împotriva aspirațiilor unanime ale popoarelor.

O parte precumpănitoare a comentariilor presei occidentale în legătură cu politica de viitor a N.A.T.O. nu poate omite faptul că această politică este în mod inevitabil condamnată. Corespondentul din Paris al ziarului New York Times a relatat un fapt petrecut la recenta sesiune N.A.T.O. „Reprezentanții Danemarcei, Norvegiei și Belgiei — scrie el — au declarat, într-o convingere particulară, că nu cred că parlamentele lor vor accepta sporierea cheltuielilor pentru apărare. Un diplomat belgian a explicat astfel acest lucru: „Poporul nostru crede că intenționăm să realizăm un acord cu rușii cu privire la menținerea păcii și, întrucît aceasta este poziția sa, de ce mai avem nevoie de povara

suplimentară a cheltuielilor pentru apărare? Acesta este un indiciu al succesului obținut de pe acum de Moscova în ofensiva sa de pace”.

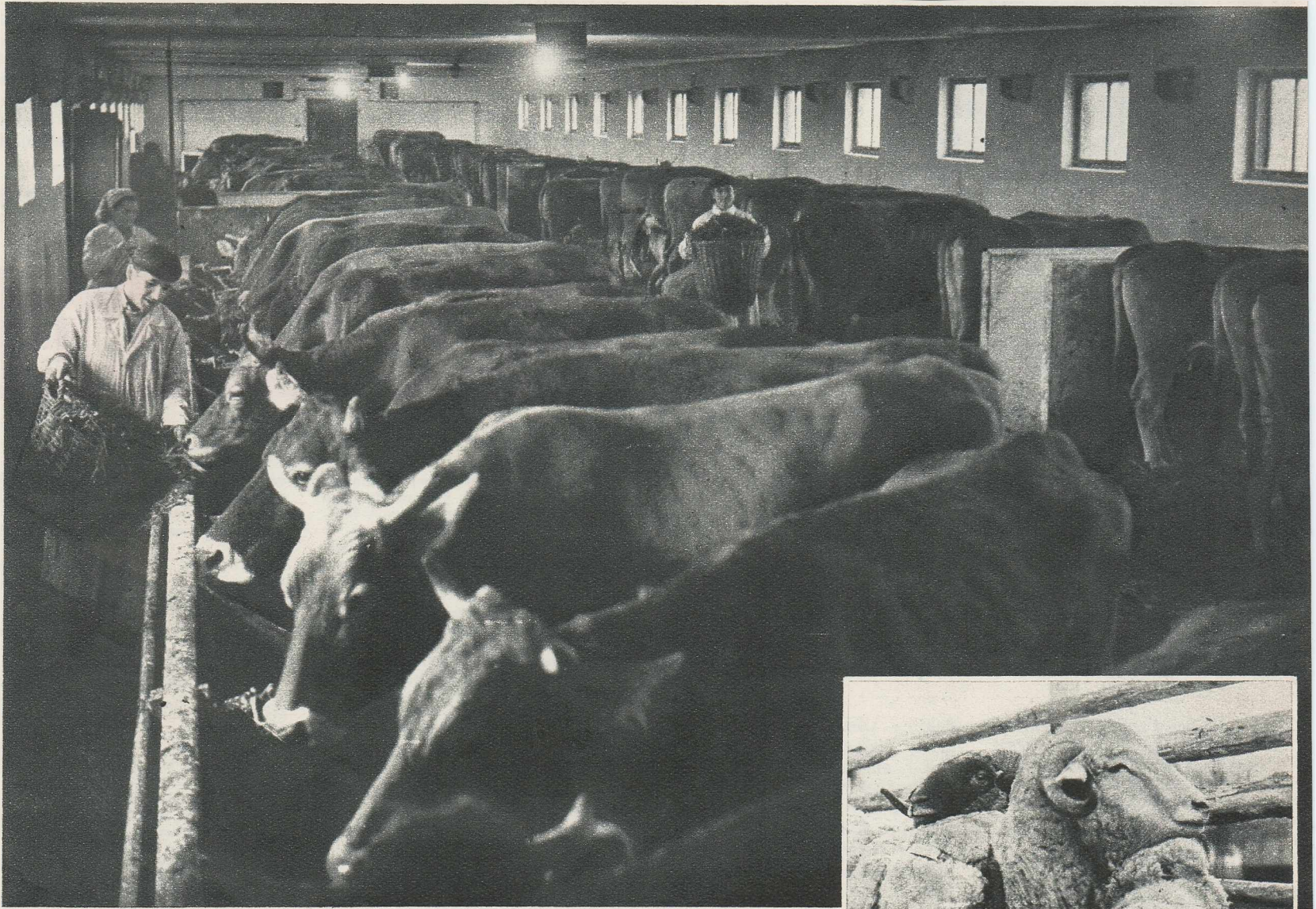
Logica unui asemenea punct de vedere se impune de la sine. Țările vest-europene, împotriva cărora virfurile conducătoare ale N.A.T.O. recurg la cele mai diferite presiuni, nu au nici un interes să traducă în viață planuri îndreptate împotriva propriei lor securități.

Apropiata conferință a șefilor de guverne din Răsărit și Apus poate valorifica în măsură mai mare cotitura care s-a produs în relațiile internaționale. În această atmosferă, politica perimată a forței face notă discordantă.

S. V.

Țevor de bogăție

Dominica, vaca de rasă Șviț, și cele 99 de surate ale ei sînt cele mai mari consumatoare de porumb-siloz. În dreapta: trei batali de rasă care, făcînd parte dintr-un lot experimental, au ajutat cercetătorilor să stabilească coeficientul de digestibilitate al porumbului-siloz.

Dominica prînzește. Dominica, vaca de rasă Șviț, e puternică, masivă. Noi, cei cîțiva care am fost încuviințați să asistăm la momentul solemn al prînzului, admirăm în tăcere, jocul musculaturii acestei... semizeite. Ce amestec de ambrozie și nectar a clădit-o pe Dominica? Ispitit de această întrebare, unul dintre vizitatori uită orice lege a politetei, vîră de-a dreptul mîna în platoul Dominicăi și scoate un pumn de hrană, pe care acum ni-l trecem cu toții pe la nas... Mirosul e aromitor. Mai întii miroase ca atunci cînd deschizi un borcan proaspăt de murături; apoi simți ca o adiere de pîine dospită și, în sfîrșit, vine aroma cea mai intimă și cea mai adîncă: un miros de fîn proaspăt cosit...

Aspectul acestui aliment nu e extravagant: ai spune că e vorba de niște tăițe galbui, puțin umecate. Dar Dominica și cele 99 de surate ale sale îl mîncă cu fervoare; acest fel de bucate se include în meniul sub denumirea de porumb-siloz.

ȘI GUSTOS, ȘI RENTABIL

Simplu: porumbul de siloz e porumb conservat prin murare. De fapt e... „iarbă de iarnă“. Ce vrea să spună acest paradox? Că porumbul-siloz conține tot atîta suculentă și tot atîtea substanțe nutritive ca și verdeața din pășune și că prieste la fel de bine animalelor.

Porumbul-siloz e la ora actuală — pe baza avantajelor pe care le oferă — furajul cel mai apreciat. Într-atît, încît R.D.G., bine cunoscută pentru culturile ei de sfeclă furajeră, renunță astăzi la aceasta în favoarea porumbului-siloz.

Dar cum și-a cîștigat porumbul de siloz asemenea prestigiu, învingînd-o pe concurenta sa nr. 1: sfecla de furaj?

Ambele fac parte din categoria nutrețului de iarnă cu mult suc — a „suculentelor“, cum li se spune. Dar porumbul-siloz are două avantaje: în primul rînd, o producție mai mare de unități nutritive pe aceeași suprafață; în al doilea rînd, cheltuieli de întreținere mai mici. Ne aducem aminte cît de migăloasă e scoaterea și tăierea frunzelor de sfeclă de pe cîmp: cele zece degete

omenești nu pot fi încă scutite de amestec aici. Ei bine, recoltarea porumbului-siloz e complet mecanizată, se săvîrșește printr-o singură operație și cu o singură mașină de recoltat și tocat. Aceasta, pentru că la porumbul-siloz se recoltează toată masa verde. Animalele vor consuma tot: tulpini, frunze, știuleți, pănuse, boabe și cîpili (lăstarii de la baza tulpinii). Așadar, un agregat complex intră în lanul de porumb, taie strujenii de la pămînt, îi toacă bucățele, îi aruncă în remorcă și... hai cu ei la siloz.

PORUMBIELUU'!

Vine un moment, în lunile calde, cînd noi, tîrgoveții, auzim în colț de stradă strigătul cunoscut: „Porumbielu'! Caldu' porumbielu'! Fierbinte porumbielu'!“... Cauți în ceanul cu apă fiartă sau rogi vînzătoarea: „Dă-mi unul mai ti-

nerel!“ În limbaj agrotehnic, la porumb, „unul mai tinerel“ înseamnă un știulete în fază de coacere lapte-ceară. Plimbi știuletele la gură ca pe o muzicută și din bob țîșnește un suc lăptos: 70-75% lichid! Înseamnă că acest porumb a fost cules în momentul cînd mașina de recoltat trebuie să intre în lan și pentru porumbul-siloz. Acum ori niciodată! De ce această punctualitate imperioasă? Pentru că — ne spun specialiștii de la Institutul de cercetări pentru cultura porumbului din Fundulea — la faza de coacere lapte-ceară, porumbul e asimilat din pămînt cele mai multe substanțe nutritive; și tot în acest moment, substanțele nutritive sînt repartizate în mod uniform în toată masa plantei... Or, după cum am

Ingrijitorul de la Institutul de cercetări pentru cultura porumbului din Fundulea vă prezintă două generații: taurul de rasă Lebedinsk și cea mai recentă progenitură a sa. Ca reproducător, taurul e obligat să consume rezonabil porumb-siloz, în ciuda deosebitului său apetit pentru această delicată.

arătat, interesul nostru e ca animalele să consume cu același nesat întregul volum verde al plantei. Iată de ce, porumbul-siloz trebuie recoltat exact în faza lapte-țeară.

DUPĂ TOATE REGULILE ARTEI

Forma primară a silozului e, îndeobște, o groapă. Dar oricum s-ar prezenta aceasta, să reținem că principala operație a însiloării e o tasare energetică a porumbului. Ce se obține, de fapt, prin această presare? O cifră mai completă excludere a aerului din siloz. Pentru că, altfel, ar putea să năvălească aici miriade din acele nesățioase amatoare de plin aer: microorganismele aerobe! Procesele vitale ale acestora ridică într-atât temperatura în siloz, încât la deschiderea lui am constata că nutrețul s-a stricat și animalele ar spune „nu”. Există însă un caz și mai grav: când degradarea nutrețului nu e completă și refuzul vitelor nu e categoric. Într-adevăr, se întâmplă ca din pricina însiloării nefăcute la timp (nu la faza lapte-țeară) sau în proastă condiție (cu pătrunderea aerului) porumbul să mușcăiească în parte, iar vitele, flămânde, să-l consume totuși... Atunci e baiful cel mare! Căci atunci am pierdut și muncă, și bani, și timp, iar pe deasupra vitele se pot îmbolnăvi. Totul, din pricina unei neglijențe care pentru nimica toată ar fi putut fi evitată...

Dacă însă însiloarea s-a făcut după toate regulile artei, atunci, în acest uriaș... borcan subteran de murături, începe un proces de fermentație lactică.

Și tocmai acidul lactic ne interesează — acel acid care dă kefirului sau iaurtului gustul acela

puțin dulceag, puțin întepător, apetisant, răcoritor, cu calități dietetice — care e nu numai pe placul nostru, ci și pe placul rumegătoarelor!

FACTORUL PSIHOLGIC

De ce pomenim oare de slăbiciunea animalelor pentru porumb-siloz? Să fie acesta doar efectul „tandreței” noastre, al dorinței noastre ca locatarii staulelor și săivanelor să se simtă bine și să fie fericiți? Nu numai... Să recunoaștem că „zoo-filia” noastră nu e dezinteresată...

Într-adevăr, porumbul-siloz, pe lângă primele lui două mari calități — bogăția în hidrocarburi și digestibilitatea — mai are și un al treilea avantaj de care, vrem nu vrem, trebuie să ținem cont: gustul lui apreciat de animale.

În această direcție, experiențele unor tineri cercetători de la institutul din Fundulea sînt de-a dreptul revelatoare. Ele dovedesc că, tocmai din cauza acestui factor psihologic — gustul apreciat — animalele reușesc, atunci când rația lor e compusă pe bază de porumb-siloz, să-și extragă din alimente mai multe substanțe nutritive! Lucrul acesta capătă importanță la nivelul economiei naționale. Dacă animalele izbutesc să-și extragă mai multe substanțe nutritive din porumbul-siloz — care e mai ieftin — noi putem să le reducem din rație adausul de nutrețuri concentrate — care sînt mai scumpe (porumbul boabe, mazărea, ovăzul, tărîțele, șroturile, făina de carne). Va să zică, cheltuielile de întreținere a vitelor se reduc, prețul de cost al laptelui și al cărnii scade... Iată, așadar, cum un factor al psihologiei animale capătă un rol important și trage în balanță, în ce privește problema majoră a sporirii producției animale.

Porumbul-siloz dă rezultate surprinzătoare la hrănirea și îngrijirea animalelor. Mai cu seamă în ce privește vacile cu lapte. La Institutul de cercetări pentru cultura porumbului, un lot experimental de vaci cu lapte, hrănite pe bază de porumb-siloz, și-au mărit în 90 de zile producția de lapte cu 25%. Iar laptele lor a devenit mai gras decît cel obișnuit cu 11,2% — cu alte cuvinte, din el s-ar fi putut fabrica cu 1,4% mai mult unt! Taurinele dintr-un alt lot experimental, puse la îngrișat pe seama cocenilor murați în amestec cu melasă și uree, dau sporuri zilnice de greutate de 900 de

grame! Oile și porcii se înscriu și ei în josul listei, ca buni consumatori ai acestui nutreț deosebit de rentabil. Despre bunele rezultate obținute prin folosirea porumbului însiloat în hrănirea animalelor, pot să dea date concrete multe gospodării de stat și colective. Și totuși... în unele G.A.C.-uri și G.A.S.-uri i s-au rezervat porumbului-siloz cele mai slabe loturi... În altele, i s-au dat îngrijiri agrotehnice de mîntuială... Alții s-au uitat cu jînd în groapă și le-a fost „milă” să... „înmormînteze” porumbul, iar alții l-au însiloat... ca vai de lume. Au făcut treabă de cîrpaci, iar cînd au văzut rezultatul, că porumbul s-a stricat sau

că vitele s-au îmbolnăvit, au încercat să iasă basma curată, dînd vina pe porumbul-siloz.

Adevărul e că acesta nu poate aduce decît servicii — mari servicii și ușurări în creșterea vitelor. Și nici nu pretinde un meșteșug prea complicat. Cere însă muncă la timp, muncă organizată și îndeplinită conștiincios.

Rezultatul acestei munci va duce la îndeplinirea sarcinilor date de partid cu privire la creșterea producției de carne și lapte, care să contribuie la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Viorica FILIPOIU

Fotografii de Elena GHERA

PESTE DRUM DE CASA MEA...

Foileton de I. AVIAN

Pe strada mea, chiar peste drum de casa în care locuiesc, s-a deschis acum câteva luni un șantier de construcții. Seara, cînd m-am culcat, locul era viran și drept ca-n palmă. Dimineața, cînd m-am sculat, locul nu mai era viran și nici drept ca-n palmă, ci drept ca-ntr-o covată. De ce? Pentru că începuse din zori săpatul fundațiilor. Seara m-am culcat frînt obosit. Nici nu era de mirare. Peste drum se săpaseră zeci de metri cubi de pămînt, și asta e muncă nu glumă, chiar dacă privești numai... Dimineața, cînd m-am sculat, m-am uitat iar peste drum. Locul nu mai era nici drept ca-n palmă, nici drept ca-n covată. Era drept ca spatele unui dromader. Colo o moviță de nisip, dincolo grămezi de cherestea, la mijloc o groapă cu var, pe margini parapete din cărămizi!... Și asta, numai în cele șapte ore de son. Dacă mai dormeam încă două ore, cred că mă trezeam cu parterul gata...

Cînd vedeam cu ce iuteală se înălțau blocurile, îmi frecaam miinile de bucurie... Cineva de pe șantier mi-a propus să le frec de hîrleț, că-i mai cu folos și-i ajută și pe ei... În timpul meu liber, mă aflam ore întregi printre schele, încît unii de pe acolo se obișnuiseră a-mi spune „tovarășe șef”, ba într-un rînd un zidar mi-a făcut și scandal pentru că intrisese aprovizionarea cu ciment!... Într-una din zile, pe cînd mă plimbam printre schele, m-am simțit deodată apucat de spate.

— Lasă-te de bancuri, nene — i-am spus eu — că nu se prinde!

Cel din spate, nimic! Se făcea că n-aude și mă trăgea în sus...

— Nu se prinde! — am strigat eu din nou, rîzînd.

Întorcînd capul și constat, înspăimîntat, că totuși se prinsese!... Se prinsese cîrligul de la macara!... Trecusem de parter, ajunsesem la etajul unu și, cînd să trec la doi, haina începu a pîrîi pe la cusături.

— Nene — am zberlat eu — nu sînt material de construcție!... M-ați confundat c-o grindă!...

Noroc c-a observat mecanicul la vreme și m-a depus înapoi, lîngă temelie. Mi-au făcut după aceea un tărăboi nemaipomenit, că mă bag în treburile lor fără nici un rost, și mi-au interzis să mai pășesc pe șantier. Apoi am plecat într-o deplasare pentru trei luni și, cînd m-am înapoiat, am privit blocurile și mi-am dat seama că-s terminate. Apoi m-am uitat în jurul blocurilor și mi-am dat seama că nu-s terminate!... „Decide-te! — mi-am spus eu hotărît. Sînt ori nu sînt blocurile gata?” „Sînt gata!” — mi-am răspuns. „Uite, locatarii s-au mutat, perdeluțe la ferestre, flori în balcoane, un purcel pe terasă...” „Ba nu sînt gata! — mi-am răspuns tot eu. Uite colo, grămezi de nisip, dincolo groapa pe jumătate cu

var, lîngă intrare o stivă de cherestea, cărămizi!... Pesemne din economiile astea mai construiesc un bloculeț...”

Întreb un locatar, care tocmai ieșea din bloc:

— Tovarășe, cînd se închide șantierul?

— Păi, s-a închis.

— Bine, dar materialele astea?

— Astea nu s-au închis. Au rămas afară!...

— Păcat de cherestea!

— Păcat, asta zic și eu. Stă afară, se umezește și, pînă cînd nu se usucă, din toate scîndurile astea nu poți să faci nici măcar un raft în bucatărie...

Mă uit năuc la el, apoi îl întreb:

— Păi bine, mai omule, e cherestea dumată?

— Nu-i a mea, dar pentru ce să cheltuiesc bani pe scînduri, cînd am vreo nevoie, de vreme ce pot folosi rezervele interne ale blocului!...

Acum, de curînd, l-am întrebato noi, locatarii, pe șeful de șantier, cînd ridică de aici materialele și ne-a răspuns că la construcția acestor blocuri au realizat atîtea economii la materiale, încît e păcat să cheltuiască bani cu transportul lor... Miine însă, vine cineva să ridice nisipul.

— De la trust?

— Ce trust, tovarășe! Am vorbit e-un căruș. Îi dăm lui nisipul, îi mai dăm și 50 de lei să ni-l transporte de aici, că ne face un gunoi în casă, ca-ntr-un coteț! Săptămîna viitoare îi plătim să ne care varul și zice omul că dacă mai are două, trei șantiere dintr-astea, cu ajutorul lui Dumnezeu și al trustului, pînă-n vară își face casă pe gratis.

Deunăzi, m-am întîlnit pe stradă cu șeful șantierului. Era grăbit.

— Cum merge treaba? — l-am întrebato eu.

— Merge, merge! Acum lucrez pe un alt șantier. Șase blocuri! Aproape gata! Mult a fost, puțin a rămas!

— Apropo, materialele de la șantierul de pe strada mea...

— Ei, ce-i cu ele?

— Știi, mult a fost, puțin a rămas!...

— Nu-i nimic, alea nu costă bani!... Alea-s din economii!...

Îmi întinde nerăbdător mina și-mi spune:

— Mă scuți, te rog, trebuie să dau fuga la șantier! Mi-am uitat acolo mânușile. Și e păcat. De ce să se piardă?...

— Stai frate, nu fi caraghios!... Mănușile alea sînt făcute din material economisit. Nu costă bani!... Așa că nu pierzi nimic!...

N.U. (Nota uitucului). Uitasem să vă spun că eu locuiesc la Galați și că blocul de peste drum de casa mea a fost construit de Întreprinderea nr. 1 construcții din localitate

DRUMURI

1	E	2	E	4	5	R	6	7	8	9	10	11	12	
2	D		R	A	H	A				R	O	M	A	N
3	E	B	G	M	U	R	I			N				
4	U		A					R						
5	U	R	A	R	E			L	A	J	A			
6	R	O	N	A				V	I	S	T	U	L	A
7	I	P	A			M	A			P	I	N	O	T
			A	R	H	A	I	C	I					C
9		N		S		O	N	T						U
10		N	I	T	I	A				T	I	N	T	I
11		N	E	C	I	N	S	T	I	T				
12	E	T	A	P	A			R	E	U	S	I		

ORIZONTAL: 1) Pe toate drumurile. 2) Lasă cicatrice — „Șoseaua Volokolamskului”. 3) Căi — Așa e drumul de țară, iarna. 4) Împreună — Laptele-cucului — Pronume. 5) „Drum bun!” — Dai drumul. 6) Se spunea pe vremuri că spre acest oraș duc toate drumurile — Fluvii europene. 7) Localitate în Belgia — Erna! — Sol de vin. 8) Vechi — Nimfă transformată în piatră, pentru că a supărat-o pe Junona. 9) Plimbă turiștii pe drumurile țării noastre — Oraș în vechime. 10) A deschide drumuri — A ochi. 11) Merge alături cu drumul — Pronume. 12) Parte din drum — A-și croi drum.

VERTICAL: 1) Drum — E în drum spre noi. 2) Continent din care au pornit navigatorii celebri, mari deschizători de drumuri — Clar. 3) Unitate de lucru mecanic — Cruntă. 4) Refren tăragănat — Model. 5) Pronume nebotărit (pl.) — Parcurge drumurile cu diverse viteze. 6) Părinți — Între munti — Poștas! 7) A se văita — La început de cotitură — Perete! 8) Număr (abr.) — Unde se întilnesc două sau mai multe drumuri. 9) Drum de apă în titlul unui roman de Solohov — A cunoaște — Pe drumul București-Pitești. 10) „Drumetii veseli”. 11) Interjecție ce alintă — Expresii. 12) Șosele.

DEZLEGAREA JOCULUI „UN-DOI”, APĂRUT ÎN NUMĂRUL TRECUT

ORIZONTAL: 1) Celibatar. 2) Căsătoriti. 3) O—A—E!—Tip. 4) Solo—Duet. 5) Boci—Ni—S. 6) Monolog—Ci. 7) Dialog—Nun. 8) St—Toc—Pg. 9) At—R—Dubtu. 10) Bipod—Ciur.

SFATURI practice

MAI MULTĂ ATENȚIE ZAHĂRULUI ȘI DULCIURILOR!

Cu un an în urmă, când am scris la această rubrică despre „cura de zahăr”, multe cititoare ne-au înțeles că, dacă dulciurile, în general, au același efect ca și zahărul, dacă acestea nu provoacă diabet, dacă nu atacă dantura, dacă nu îngrașă, ce cantitate se poate consuma zilnic etc.

Deși la unele întrebări am răspuns în cadrul „poștei redacției”, revenim asupra acestui subiect acum, când ne aflăm în sezonul de iarnă, care e cel mai indicat pentru consumul zahărului și al dulciurilor în general.

De la bun început, trebuie să reținem că zahărul este o substanță formată din carbon, hidrogen și oxigen — este, deci, un aliment ternar, care are marea proprietate că, o dată invertit de sucul gastric, pătrunde în întregime în corp.

Indiferent cum l-am consuma — sub formă cristalizată, transformat în sirop, în dulceață, în compot sau folosit la prăjituri, la ceai, în cafea — efectul lui e la fel de binefăcător pentru corp. S-ar putea să nu ne facă bine cremele din prăjituri, cafeaua sau, mă rog, alt aliment în care-l adăugăm, dar zahărul nu ne va provoca nici cel mai mic rău. Bineînțeles că nu trebuie să exagerăm. Cantitatea medie ce se poate consuma într-o zi de o persoană care nu face eforturi musculare excepționale poate să meargă pînă la 100 de grame. Această cantitate se poate mări, în raport cu efor-

tul fizic pe care-l facem la un moment dat și cu atmosfera rece din jur. Tocmai de aceea e recomandat să consumăm mai multe dulciuri în timpul iernii.

Se știe că temperatura corpului omenesc nu se obține decât prin consum de calorii și că acest consum e cu atât mai mare, cu cât corpul se află într-o atmosferă mai rece. Or, ca să-și poată asigura aceste calorii, organismul trebuie să fie hrănit. Și hrana cea mai bună a mușchilor este aceea care, transformată de sucurile digestive, produce o mare cantitate de glucoză și levuloză — adică zahărul.

Că zahărul sau derivatele lui duc la îmbolnăvirea de diabet sau atacă dantura sînt simple născociri. Diabetul n-a fost niciodată determinat de zahărul consumat. Sînt altele cauzele care-l provoacă.

Cît despre carile dentare, ele sînt provocate de lipsa de îngrijire a gîrții și de deficiențele minerale — în special deficitul de calciu — pe care le prezintă corpul. Zahărul sau dulciurile nu contribuie la aceste afecțiuni decât cel mult în aceeași măsură cu resturile de alimente care sînt lăsate să fermenteze în contact cu dinții. În afara valorii lui nutritive, zahărul este un diuretic excelent.

E bine să acordăm deci o atenție mai mare zahărului și dulciurilor în alimentația noastră de fiecare zi.

JOSIANA

Posta REDACȚIEI

VIDIU FUSULEAC, Făgăraș. Miriapodele pot avea pînă la 750 de picioare. Aceasta este cifra-record înțilnită pînă azi. Prietenul dv. care pretinde că are în insectar un exemplar cu 1.000 de picioare sau nu le-a numărat bine, sau... se laudă. De altfel asemenea insecte nu se întilnesc decît în regiunile tropicale. Cele care trăiesc în regiunile temperate nu ajung niciodată pînă la recordul menționat mai sus.

MARIA BUNEA, Oltenița. Ceea ce ați citit în romanul acela științifico-fantastic în legătură cu „ochii electronici” nu e chiar o simplă fantezie, ci pornește de la o realitate științifică a vremurilor noastre. Există într-adevăr aparate sensibile la razele infraroșii, care pot detecta locul în care a staționat — sau pe unde a trecut — un vehicul cu motor, fără ca acesta să fi lăsat altă urmă decît radiațiile motorului său. Aceste radiații rămîn pe locul unde a staționat motorul timp de câteva ore și aparatul de înregistrat, fiind ultrasensibil, le semnalează prezența. În modul acesta, o coloană de vehicule în mers poate fi descoperită azi chiar pe cel mai mare întineric, datorită razelor infraroșii deșajate.

BENO SAVER, Lugoj. „Ad calendas graecas”, în traducere fidelă „la calendele grecești”, înseamnă, în traducere liberă, niciodată. E un dicton ironic, care s-a născut la Roma pentru cei care nu-și achitau datoriile la timp. Zilele de întîii ale fiecărei luni se numeau la romani calendas. Or, aceste zile, care erau stabilite la romani ca date fixe pentru plata datoriilor, nu existau la greci. Astfel că, atunci cînd un roman spunea „ad calendas graecas solvere” — adică a plăti la calendele grecești — însemna a nu plăti niciodată.

Cuvîntul „plancton” este denumirea în ansamblu a animalelor microscopice care trăiesc în apele dulci sau sărate, de la suprafața pînă la aproximativ 200 metri adîncime. Deci n-a fost nici o greșeală de tipar în materialul pe care ni-l semnalati.

MILUTA COJEREANU, Iași. Pentru identificarea păsărilor migratoare nu se mai folosesc inele decît în cazuri rare. S-a revenit la procedeul antic al colorării, cu deosebire că astăzi anilinele care servesc la acest lucru sînt rezistente la orice intemperii și se folosesc după un cod convențional, așa încît nu mai e necesar să prinzi o pasăre pentru a o identifica. Ornitologii știu că o anumită culoare vine dintr-un anumit loc. Simțul vizual al păsări-

lor se pare că nu e cu nimic influențat de culorile diferite care li se aștern pe fețe, căci speciile sînt întilnite întotdeauna în aceeași colonie, indiferent de diversitatea culorilor individuale. În ultima vreme ornitologii au încercat operația colorării prin injecțarea anilinei în ouă. Experiența n-a dat însă rezultate practice, deoarece, deși născuți în culorile cele mai variate, după 5-8 săptămîni puii și-au revenit la culoarea naturală a speciei.

VIORICA VRABIE, com. Dolhasca, Suceava. Pentru urmele lăstate de poliomielită, nu încercați nimic altceva decît ceea ce vă recomandă medicii. Ei sînt la curent cu ultimele tratamente și știu ce să indice la fiecare caz în parte. Pentru cazul fetei dv., care nu e prea grav, există tratamente de reeducare. Totul e să nu le neglijați.

RADU PĂUNESCU, Focșani. Navigația solitară pe apele oceanelor a fost întotdeauna o întreprindere personală, făcută în scop de record și de reclamă. Cel de care s-a vorbit mai mult, Alain Gerbault, a reușit să rămînă pe apă timp de 101 zile. Acesta a știut însă să-și facă reclamă, fără a fi bătut măcar recordul navigației solitare. Adevăratul record al rămînerii singur pe apă aparține unui matelot chinez care, în urma unui naufragiu, a reușit să se mențină la suprafața apei timp de 130 de zile, pînă cînd a fost salvat. Acesta, cel puțin, n-a făcut-o în scop de reclamă. În general, însă, asemenea aventuri n-au nimic comun cu expedițiile științifice care se fac în colectiv și în mod organizat.

MIOARA GHEORGHIADU, Brăila. E o mare greșeală să vă închipuiți că produsele cosmetice lansate cu atîta reclamă de firmele occidentale sînt — de cele mai multe ori — altceva decît mijloace necinstite de a cîștiga bani. Dovadă, numeroasele dosare care se află permanent în cercetarea justiției, în toate marile centre ale Occidentului. (Numai la Paris au existat anul trecut peste 70 de cazuri în fața justiției). Iată de altfel ce declară un medic autorizat, pe nume dr. Sidi, din Paris, într-un număr recent al revistei „Science et vie”: „Cea mai mare parte din aceste specialități (e vorba, firește, de produsele cosmetice—n.r.) nu conțin substanțele menționate, cînd întîmplător există asemenea substanțe, ele sînt alterate sau distruse, fie prin învechire, fie prin asociere cu alte ingrediente sau prin diferitele manopere la care sînt supuse”. E concludent — nu?

VALENTINA SOLACU, Tg. Jiu. Nu cunoaștem ultimul record mondial al rapidității în materie de dactilografie, dar vă putem informa că la o asemenea întrecere ce a avut loc în R. Cehoslovacă, s-a atins cifra de 200 de cuvinte pe minut. Pentru a putea să dicteze textul cu rapiditatea necesară, cel care avea această sarcină a fost nevoit să se antreneze timp de patru zile. Încercați experiența și veți constata că e mai ușor să bați la mașină decît să dictezi cu asemenea viteză (bineînțeles, dacă ești un virtuos al claviaturii).

DIN CAPRI-CILE NATURII! Nu e vorba de stalactite și stalagmite, ci de un lămpadar și grîlajul din dreptul cazinoului din Constanța, după ce au fost bătute de valurile mării, în timpul unei furtuni urmate de îngheț.

Fotografie de R. CALANCEA

GIMNASTICA LA DOMICILIU

VREȚI SĂ SLĂBIȚI? (II)

Exercițiul nr. 1

Repetarea, de 15 ori, a mișcării nr. 1 din programul I.

Exercițiul nr. 2

Culcat pe spate, brațele de-a lungul corpului: ridicarea picioarelor la verticală (1) (inspirație). Coborîrea picioarelor (2-3-4) (expirație). Repetați exercițiul de 8 ori.

Exercițiul nr. 3

Culcat pe spate, brațele de-a lungul corpului: ridicarea trunchiului la verticală și aplecarea lui înainte (1). Revenire (2). Repetați exercițiul de 8 ori.

Exercițiul nr. 4

Culcat pe spate, brațele de-a lungul corpului, genunchii îndoiți la piept: coborîm picioarele spre stînga, apoi le întindem și, răsucit cu podeaua, le ducem spre dreapta, unde le îndoiim din nou, ca să revenim la poziția de plecare. Același exercițiu, pornind spre dreapta. Repetați exercițiul de 8 ori.

Exercițiul nr. 5

„Barca”, descrisă în programul nostru precedent. Repetați exercițiul de 10 ori.

Exercițiul nr. 6

Șezînd, cu genunchii întinși, înaintăm pe podea prin împingerea înainte din sold, pe rînd, a cite unui picior. Mîinile sînt sprijinite pe coapse. Exercițiul durează 2 minute.

Exercițiul nr. 7

Este descris în programul I, la nr. 7. Se execută de 8 ori pe fiecare parte. După acest exercițiu, urmează o pauză de 3 minute, însoțită de mișcări ample de respirație.

Exercițiul nr. 8

Cu mîinile în sold, 8 sărituri ca mingea.

Mers liniștit, respirînd adînc.

Nota

Înainte de complexul de exerciții pentru slăbire, se vor executa în mod obligatoriu 4-5 exerciții de înviorare, indicate de noi în revista „Flacăra” nr. 1: întînderi, îndoiri de brațe și picioare, rotări de brațe și trunchi, extensii și îndoiri ale trunchiului.

De asemenea, după fiecare exercițiu în dicat de noi se va face 5-6 inspirații și expirații profunde.

Acest program va urma 36 de zile.

Prof. Ana Maria ENĂCHESCU

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

MATERIALELE PLASTICE ÎN TEATRU ȘI CINEMATOGRAF

Răspundem, prin materialul de mai jos, tovarășului Grigore Zambru, din Turnu Severin, care se interesează de folosirea produselor plastice la realizarea spectacolelor de teatru și cinematograf.

A fost o vreme cînd, pe scenele teatrelor, interpretul unui cavalier medieval trebuia să îmbrace o armură care nu cîntărea mai puțin de 30-40 de kilograme. Astăzi, o asemenea „armură” nu cîntărește mai mult de două kilograme, dînd posibilitatea interpretului să se miște cu ușurință în orice rol.

Costumele speciale de epocă se confecționează acum în majoritatea cazurilor din materiale plastice. Și tot astfel, decorurile. Pe scenele teatrelor sovietice — ca și în cinematografe — produsele plastice au luat locul tuturor vechilor materiale folosite în costumatie și decor.

În spectacolul „Ioana d' Arc”, spre exemplu, realizat recent la Moscova, soldații francezi și englezi se mișcau ușor, cu toată aparenta greutate a zalelor în care erau îmbrăcați. Pistoșele, săbiile grele și celelalte arme erau minuite, de asemenea, cu

ușurință, iar decorurile, mai impunătoare și mai autentice ca oricînd prin dimensiunile și coloritul lor erau schimbate în câteva minute. Pînă și frunzele copacilor, făcute altădată din carton, din tifon sau din catifea — materiale care cu timpul se șifonau, se decolorau și căpătau un aspect neplăcut — sînt confecționate acum din policlorură de vinil. Chimistul A. Homutov din Moscova a elaborat o rețetă special indicată acestei întrebări a maselor plastice, datorită căreia nu numai că se păstrează nealterate culoarea și prospețimea frunzelor, dar se permite și pătrunderea luminii reflectoarelor, aidoma felului în care razele soarelui străbat prin vegetația vie.

La rîndul lor, tehnicienii studiourilor cinematografice folosesc acum pe scară largă materialele plastice. Decorurile și recuzitele, care se executau altădată în 10-15 zile din „papier-maché”, sînt realizate azi în câteva ore din policlorură de vinil și din alte produse plastice.

În unele cazuri, materialele plastice sînt folosite pentru protejarea de degradări și întem-

perii a decorurilor obișnuite. Vara trecută, de exemplu, s-a construit într-o pădure o casuță din carton și hirtie, pentru filmul sovietic „Sampo”. La un moment dat, regizorul, fiind nevoit să întrerupă filmarea aici și avînd totuși nevoie să păstreze intact decorul pentru alte filmări ulterioare, a acoperit toată casa cu lac silico-organic „K-1”. Efectul: a venit toamna cu ploile ei dese, a început să ningă, dar casa de carton a rămas nevătămățată. Și, în primăvară, a putut să fie din nou folosită.

În același timp, pictorul scenograf M. A. Petrovski a propus ca toate vopselele pentru decoruri să fie dizolvate cu latex. În modul acesta, pe lângă că sînt mult mai durabile și își păstrează prospețimea culorilor, vopselele nu se mai desprind de pe decoruri în pulberea aceea care plutește permanent în culise și care irită căile respiratorii ale interpretilor și ale mașiniștilor.

Dispare, e adevărat, o dată cu acest praf, și mirosul acela specific al culiselor, după care oftau unii pensionari îndrăgostiți de teatru; dar, în schimb, aerul din jurul scenei devine mult mai sănătos.

Felicitări I.T.B.! Excepțională ideea cu autobusul 33! O rută foarte bine aleasă, mașini multe, bune și mai ales prompte. Excepțională și ideea corespondențelor! Economie de bani pentru cetățeni, economie de timp în scoaterea biletelor și o facilitare a eternului proces de „n-aveți bani mărunți?” Totul foarte bun, și totuși... Minunata idee a corespondențelor s-a transformat, în practică, într-o regulată neplăcere cotidiană... Ieri mi s-a întîmplat, pentru a șaptea oară în decurs de o lună, să am în autobusul 31 surpriza neplăcută și discuțiile de rigoare, în legătură cu faptul că... biletul de corespondență emis pe 33 nu e valabil. De ce? Pentru că are data de ieri. Altul n-a avut nici o dată. Altul, în loc să fie stampilat, era perforat. Altul... altul... Ce se întîmplă cu aceste „corespondențe” care nu corespund? De ce prezintă ele atîtea vicii și într-un mod

O mostră de corespondență ne-stampilată.

atît de sistematic? E absurd de crezut că există pe 33 taxatori care se distrează pe seama călătorilor, stampilînd aiurea sau perfoand, în loc să stampileze. Cred că alta e explicația. Taxatorii de pe 33 au fost investiți (spre deosebire de toți ceilalți taxatori I.T.B.) cu o mică... persecuție: o ștampilă. O ștampilă la care trebuie să schimbe data, să schimbe turul mașinii etc. E ușor de presupus că și cei mai rajnici taxatori pot să manipuleze greșit ștampila. Să uita să schimbe data, s-o schimbe greșit, s-o confunde cu turul mașinii sau, în șfîrșit, să uite complet de ștampilă și, potrivit unui puternic reflex condiționat, să perforeze biletul, în loc să-l stampileze...

Consecințele? Serii întregi de călători sînt sancționați fără vină. Au discuții în autobusele următoare, sînt suspectați că folosesc bilete vechi, și, pînă la urmă, plătesc bilete... noi.

Și iată cum buna intenție a I.T.B.-ului se transformă într-o sursă de neplăcere.

Ce-ar fi ca I.T.B.-ul să restudieze creator problema ștampilelor de pe 33?

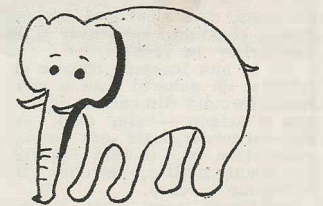
Constanța BRATU

COLȚUL MICULUI DESENATOR

Azi, dragi copii, vă prezentăm al doilea semn cu ajutorul căruia să compuneți unul sau mai multe desene.

PROBLEMA Nr. 2
Iată semnul și, alături, două posibilități de rezolvare.

Pornind de la semn, puteți face și alte desene frumoase. Trimiteți soluțiile găsite pe adresa revistei „Flacăra”, cu mențiunea: pentru „Colțul micului desenator”. Cele mai frumoase soluții vor fi publicate.

① Pentru a împrospăta o rochie de stofă de culoare închisă (bleumarin, de pildă), vom adăuga acest plastron alb din pichet, prins în colțuri cu cîte un nasture.

② Alt gen de plastron. de astă dată tricostat (cu lucrătura simplă de jersey), închis pe gît cu ajutorul unei benite legate în fundă. Transformată astfel, rochia în dungă de anul trecut va avea o notă nouă, modernă. Cordonul de piele e de culoarea plastronului.

③ Rochia de după-amiază din stofă, rămasă scurtă în talie, se poate completa ingenios cu două benzi de diferite culori, în armonie cu cea a rochiei. De pildă: rochia gri, banda îngustă galbenă, cea lată, gri închis.

④ Altă soluție de a transforma o rochie din stofă prin adăugirea benzilor colorate. În fusta largă (croită pe drept), încrețită în talie, introducem două rinduri formate din cîteva benzi de diferite culori. De exemplu: gri, galben-citron, galben-ocru, negru, verde, roșu, citron; bej, ivoar, verde, roșu etc.

⑤ Răscoind puțin decolteul și adăugînd un cordon lat, din catifea sau mătase neagră, cu franjuri la margine, am obținut o rochie nouă, elegantă, din rochia noastră neagră veche.

⑥ Talia scurtă se lungeste ușor cu ajutorul unei corselete tricotate din lînă. Tot astfel se lungesc și mânecile, cu o manșetă tricostată.

⑦ Altă modalitate de a lungi rochia din talie: rochia sport din stofă tuid va fi completată cu un cordon lat original, în culoarea desenului stofei, plasat de la talie în sus, imitînd o corseletă.

⑧ Rochie din stofă cu garnitură de tricot, cu nasturi și cordon din piele. Combinația e recomandabilă pentru lărgirea unei rochii strîmte.

⑨ Sarafan cu bretele, ușor de transformat dintr-o rochie veche. Este un port practic și frumos pentru fetele tinere.

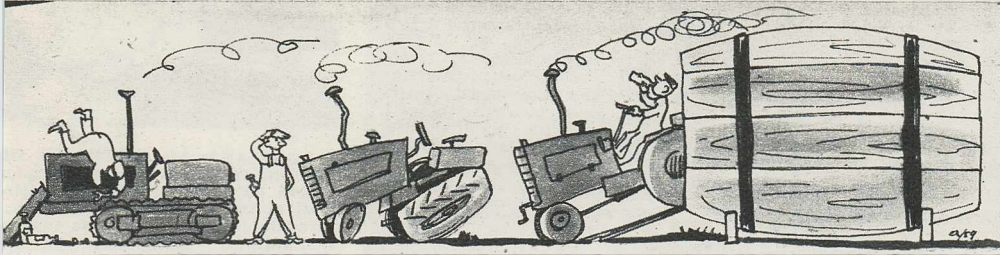
Desene de Martha VIDA

Moda

DINTR-O ROCHIE UZATĂ...

CU SARE ȘI PIPER

TREI PERSONAJE ÎN CĂUTAREA „ADEVĂRULUI”

— folleton —

În cele ce urmează e vorba de trei personaje care, deși în locuri diferite, au plecat să caute același „adevăr”. Dar, mai bine, să asistăm la cele trei secvențe ale filmului nostru...

A murgul s-a lăsat peste ogoarele din comuna Mischii, raionul Craiova. La marginea unei țării ale a oprit un tractor K.D.P. De pe el coboară un tractorist negricios la chip, care se uită cu grijă în dreapta, în stînga, ca și cum ar voi să se asigure că nu-l paște vreo primejdie. Urcă apoi pe tractor, manevrează și lese din brazdă. Merge către șosea vreo sută de metri și iar oprește. Din spre motor răzbate un miros suspect. Miros de ulei ars, semn că ar fi nevoie ca tractoristul să facă alimentarea motorului... Dar gîtul îl arde mai tare decît piesele încinse de la motor. Deci, înainte... În curînd, tractorul se pierde în inserarea care a căzut... Peste vreo jumătate de oră, iată, tractorul s-a înapoiat. Obrajii lui Rusu Niculae, din brigada a 5-a a S.M.T.-ului Cîrcea (căci el e primul personaj al filmului nostru), ard ca para focului. Fredonează un cîntec. E bine dispus.

Dar, ciudat lucru: în același loc unde oprise la plecare, cînd simțise mirosul de ulei ars, acum tractorul a înțepenit de-a binelea. Degeaba îl zgîlție Rusu. Nu mai pornește. Tractoristul demontează o piesă, două și rămîne în drumul fluierînd a pagubă: motorul s-a gripat!... Cine-o să plătească paguba? Cine să fie oare de vină?...

...Dimineață de toamnă tirzie. Comuna Fulga, raionul Mîzii. Departe, foarte departe, se zărește silueta unui tractor. „Mare nătăfleață, tovarășul ăsta al meu!” — murmură ca pentru sine Pîrvu Stan, ridicînd din brazde plîngul suspendat al U.T.O.S.-ului, cu care arase pînă atunci. „Să ari și să tot ari, fără să te mai răcoaresti nițeluș!”... La această reflecție, rămîne pe gînduri. „Să te răcoaresti; dar unde?” Zîmbetul i-a înflorit din nou pe față. „Cum unde? Acasă, la Cio-

rani... Parcă ce, e departe? Un fleac. Numai... 10 kilometri. Cine-o să știe? Nu mă vede nimeni...”

Și iată-l, în căutarea elixirului... Iată-l la drum... Acum s-a reîntors și gonește către țaria. Deodată... Ce naiba? Tractorul ăsta a fost apucat de năbada!... Ia te uită cum dansează-n șosea!... Cînd la dreapta, cînd la stînga... Și deodată... Trosc! În ce a nimerit? Într-un mal? Și de unde-o fi apărut și inginerul Seceleanu ăsta? Ce caută?

— Rupseși suportul din față, Pîrvule... Și carcasa de la distribuitor... Și... te-astept de azi dimineață.

...Pîrvu a ieșit pe ușa biroului. S-a aplecat în loc. Se gîndește. La ce se gîndește? La hîrtia asta... Auzi: să plătească el 1.280 de lei... Ce nedreptate! Pentru o... cursă și-o ploscă, două, de Riesling! Mare nedreptate!

...Președintele gospodăriei colective din comuna Plevna, raionul Lehlu, a plecat. Ce i-a spus? Să aibă grijă. De arături! Eh, lasă, că are el... grijă. Zi, să are adînc, hai? La 35 de cm?... Hm! Și adineauri, la bodegă-n sat, la Plevna, descărcară două butoaie. Parcă a și zărit ce scria cu creta pe ele: „Dealul Mare”. Și Dragomir Pantelimon înghite în sec, o dată, de două ori. Pe urmă, lese la șosea și... viteza a cincea. Un kilometru, doi, trei... 24 de kilometri.

...S-a-înapoiat dimineața. A reîntors în brazdă. Mahmur... Ametit... Parcă a dormit mai mult ca vreo două ceasuri? Și-acum? Ce să facă? Vine inginerul Ladan și, cu siguranță, o să măsoare cît a arat... Ce să-i spună? Na, uite-l, c-a și sosit... — Și zi așa, Dragomire, făcuși drum, băiete, nu jucărie... — Păi... sigur... Du-te, vino... — Du-te, oprește-te, dă-te jos, comandă...

— Care? Coma... com... comandă toa... ăse inginer? Com... Comanda-i la mine-n mîna... — Ba nu, a luat-o ospătarul de la bodegă din Plevna. Eram în drum cu motocicletă... Cînd te-a servit... Băiat dezghețat, prompt...

— Eh, și parcă... parcă... parcă ce-o să fie?... — Ingerul se pleacă ici-colo peste brazde, măsoară.

— Ce să fie, Dragomire?... Numai 16 cm, în loc de 30, cum ar trebui. Ce să fie? Aproape două hectare de refăcut. Și...

— Și mai ce?... — Și 11 ore, cît lipsiși de la treabă... Cite 19,20 lei de fiecare oră.

— Și mai ce, tovarășe inginer?... — Și-o să te pun și la foaie volantă... Știi, să aple toate brigăzile...

Acestea sînt cele trei personaje. Ce căutau ele? Adevărul, pasămite. Însă bătrînul dicton care spune că „adevărul e în vin” i-a înșelat amaric. Căci, cei trei eroi n-au găsit decît niște sancțiuni și, colac peste pupăză, folletonul de față.

AI. RAICU

DIN UZINE ADUNATE

DIN PRESA DE PESTE HOTARE PEISAJ OCCIDENTAL

Chiriță este cazangiu bun, dar rămîne uneori în urmă cu planul, aruncînd vina pe echipa de fotbal a întreprinderii, în care este fundaș. Și, totuși, îi place să spună citeodată: — Eu, măi băieti, merg pe urmele frunțașilor din întreprinderea noastră! Moș Artemie, care nu iartă pe nimeni cînd este vorba de producție, i-a spus ieri lui Chiriță: — D-ai ai și rămas în urmă cu treaba! — Adică... cum vine asta? — Păi, dacă mergi pe urmele lor, nu le vezi decît spatele! Ia încearcă să mai ajungi și în fața lor...

Dialog între frunțași: — Ieri am tras o nădușeală, de eram tot numai o apă! — Ca să termini planul? — Aș! Planul l-am depășit de săptămîna trecută. — Atunci, de ce-ai mai asuda ieri? — Pentru că am făcut o baie de aburi pe cîinste.

— Ai auzit? — îl întreabă Mitiță pe Nae, topitorul. — Ce anume? — Cică Florică, matrișterul, a rebutat peste două sute de piese.

— Aș! Nu e tocmai așa. În primul rînd, nu e vorba de Florică de la matrișe, ci de Florică de la strungărie. Apoi, nu este vorba de două sute de piese, ci de trei sute. Și ca să vezi cum umblă vorba fără rost, Florică de la strungărie n-a rebutat cele trei sute de piese, ci le-a dat peste plan. Ce spui, e bine așa?

S.M.R.

— De ce nu ți-ai luat nici un angajament în producție? — Mă-ș fi luat eu, dar vezi, ar fi trebuit să-l și realizez!

— Cum reușiți să faceți economii de materiale? — Simplu: nu facem economii de inițiative și inovații.

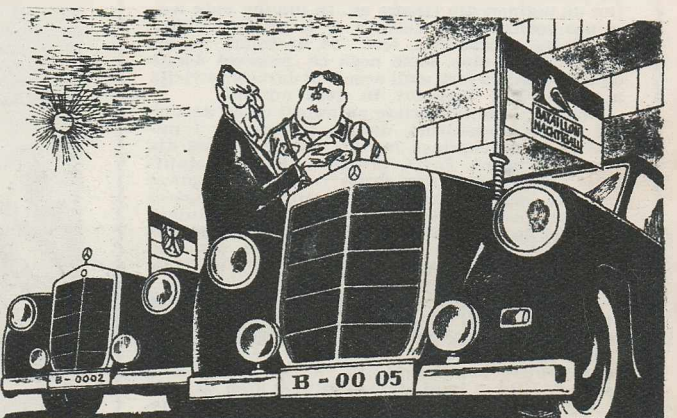
— În fabrică la noi se fac economii peste economii. — Și la noi. Numai că noi facem economii... la economii!

V. R.

Fără cuvînte.

Ministrul vest-german Oberländer, fost criminal de război, a condus printre altele, sub regimul hitlerist, batalionul S.S. „Nachtigall”, comînd masacre împotriva populației pașnice de pe teritoriile ocupate de fasciști. (Nachtigall=privighetoare — n. r.).

ADENAUER: Dacă ar fi să ne luăm după comuniști, ar trebui să punem porumbelul păcii drept stemă pe steag. Dar dumneața, Oberländer, ai dreptate: și privighetoarea e o pasăre gîngășă...

Desen de Peter DITTRICH din „Eulenspiegel”

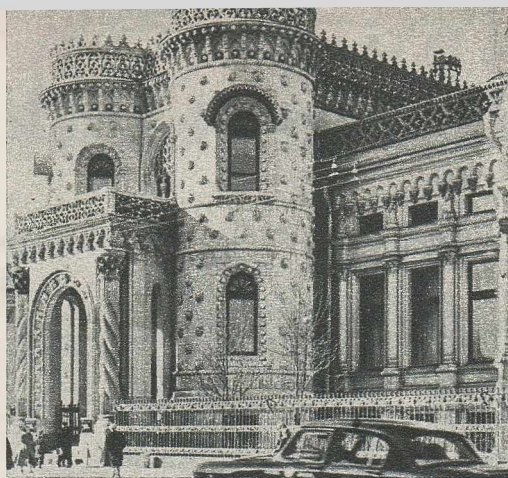
URMAȘUL LUI HERCULE

Eroul meu puternic și viteaz, un băietan din clasa șaptea A, e lat în spate, tare în grumaz, într-un cuvînt: e un voinic sadea. Cu forța lui cea mare se mîndrește și-ar vrea pe toți din clasă să-i întrecă la luptă ori la trîntă doar, firește, căci cu-nvățatul nu prea se împacă. De altfel numai grija asta are, uitînd principiul practic și concret că unde nu e cap, vai de picioare, chiar dacă sînt picioare de atlet. El vrea ca toți de frica lui să știe și-ar da oricît să poată să se bată, precum Heraclie în mitologie, cu hidra ori cu fiara cea turbată. Și fiindcă nu prea are la-nemîna nici hidra și nici leul din Nemeia, de circa șase ori pe săptămîină îi bate... pe copiii dintr-a treia.

Ion ATANASIU-ATLAS

ATLAS

PE STRADA KALININ din Moscova se înalță această minunată clădire — Casa prieteniei cu popoarele țărilor străine — care dispune de o mare sală de concerte, una de conferințe, un salon pentru audii muzicale, o sală de cinematograful pe ecran lat, o bibliotecă etc. Aici se organizează seri festive închinare diferitele aniversări, întâlniri cu reprezentanții opiniei publice din diferite țări, vizionări de filme străine etc.

CURIOASA AGLOMERARE DE BILE nu reprezintă vreo năstrușnică „operă de artă” a unui abstractio-nist, ci imaginea mult mărită a virusului poliomielitei, așa cum va fi înfățișată telespectatorilor din mai multe țări în cadrul unor programe prezentate în comun de savanți din U.R.S.S., Anglia, S.U.A și Franța. Programele vor fi consacrate originii vieții pe pământ și rezultatelor obținute în lupta împotriva diferitelor flageluri.

CRISOARE DIN S.U.A.

REVĂȘTĂ ÎN VINGE

KAHN

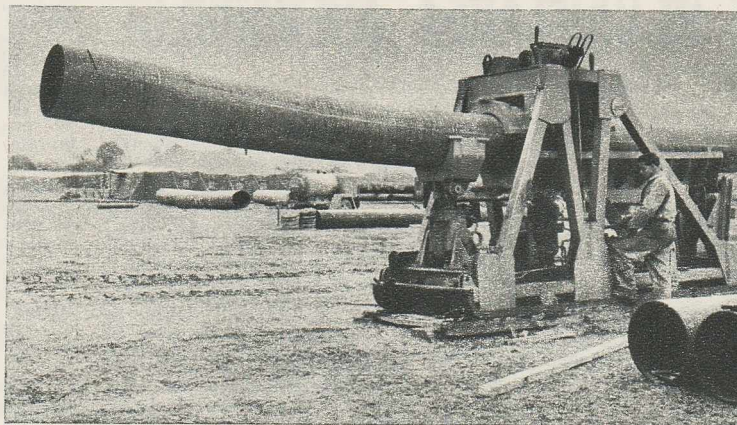
...ală și, în nenumărate ce cuprind manualele școlare. Desigur, nu poate să fie majoritatea acestor perioade „războiului” — numiții educatori și răspândirea de basme patriotice”. Printre acestea, se află, de pildă, un capitol de istorie în care se vorbește despre Marea Britanie și Uniunea Sovietică ar fi jucat, în cel de-al doilea

născociri grosolane în manualele școlare. În majoritatea preselor și altor mijloace de propagandă politică.

Canțitașea de material propagandistic antisovietic care s-a revărsat asupra americanului de rind este incalculabilă și a atins culmea în perioada „războiului rece”. Față de această situație, nu este de mirare că un număr oarecare de americani și-au format o concepție falsă despre Uniunea Sovietică. Ceea ce trebuie însă remarcat este că — în pofida avalanșei de calomnii antisovietice — cei mai mulți americani au astăzi o atitudine admirativă și prietenoasă față de U.R.S.S. Faptul că, oriunde veți merge prin S.U.A., veți întâlni bărbați și femei care susțin că rușii se aseamănă cu americanii și că S.U.A. și Uniunea Sovietică au toate motivele să trăiască împreună în pace și prietenie nu se datorează numai judecății sănătoase și spiritului prietenos al americanului de rind. Cel mai mare merit, în această privință, revine poporului sovietic însuși. Asemenea piscurilor Everestului, care nu pot fi ascunse de norii decât vremelnic, realizările uriașe ale poporului sovietic se înalță, mărește, deasupra tuturor falsurilor și calomniilor. Faptele vieții sînt neînduplecate și, după ani de zile, adevărul despre Uniunea Sovietică a străpuns cu o forță crescîndă valul propagandei antisovietice. Astăzi, aceste fapte iau formă de sputnici și de rachete spre Lună, iau forma realizărilor impresionante pe care poporul sovietic a început să le înfăptuiască o dată cu noul septenar, iau forma uimitoarelor spectacole date de baletul Teatrului Mare și de dansatorii Ansamblului Moiseev pe scenele americane, iau forma giganticelelor proiecte de construcții de locuințe și a promoniilor de ingineri din fiecare an. În lumina unor asemenea realizări, un deceniu și jumătate de plămădire ale „războiului rece” se destramă repede în S.U.A. Și cine poate nega că procesul acesta de destrămare a fost mult accelerat de recenta vizită a premierului Hrușciov în țara noastră?

Astfel de realități uriașe nu numai că au demascat multe neadevăruri, dar au și provocat întrebări ca aceea cuprinsă într-un articol de fond din ziarul „Houston Post”, articolul intitulat semnificativ „Ignoranță despre Rusia”: „Nu s-a explicat în mod satisfăcător cauza pentru care poporul american a fost ținut în ignoranță, în ultimii douăzeci de ani, cu privire la progresul material al Rusiei sovietice... De ce n-a fost informat poporul american în această privință, un timp atât de îndelungat?”

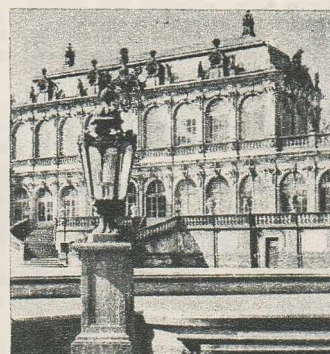
Abraham Lincoln a făcut odată următoarea observație: „Poți să induci în eroare un întreg popor cîva timp, poți chiar să amăgești o parte din popor tot timpul, dar nu poți să induci în eroare întreg poporul, pentru totdeauna”. Se poate spune că, din zi în zi, devine tot mai greu să amăgești poporul american. În fapturile omului sovietic sînt prea mărețe spre a putea fi ascunse și forța sa devine tot mai evidentă. Și pentru că sute și sute de milioane de bărbați și femei din lumea întreagă știu că fericirea și pacea sînt în mîinile lor, ei luptă pentru a fărâși pe planeta noastră o societate bazată pe dragostea față de om și de realizările sale.

NU ESTE TUN sau altă armă de acest fel, ci o mașină specială de incovoial conducte. Mașina — produs sovietic — lucrează în Slovacia, pe unul din șantierele marii magistrale petrolifere care va aproviziona cu petrol sovietic cîteva țări socialiste din Europa, printre care și R. Cehoslovacia.

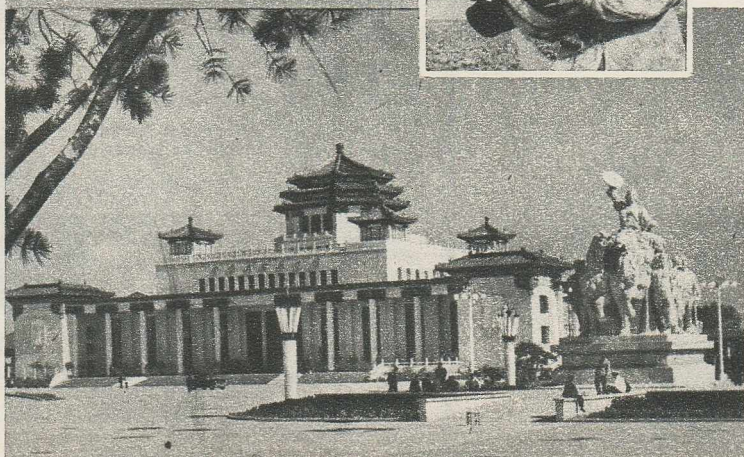
ÎNTR-UNUL DIN PARCURIILE DJAKARTA (Indonezia) pot fi văzute aceste euforbiace, asemănătoare cactusului mexican — plante succulente fără frunze, avînd tulpina verde și spinoasă.

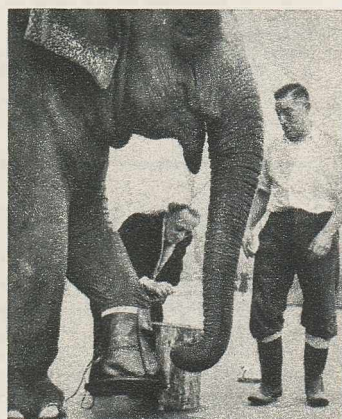
RENUMITUL MUZEU DE ARTA DIN DRESDA, aproape complet distrus la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, a fost în întregime restaurat de guvernul R.D. Germane. Astăzi, este adăpostită aici celebra Galerie de artă din Dresda.

LA EXPOZIȚIA NAȚIONALĂ DE AGRICULTURĂ a R. P. CHINEZE, deschisă nu demult la Pekin în monumentală clădire înfățișată în fotografie, au putut fi admirate roadele muncii depuse de țărani chinezi în anul care a trecut. În medallion, o varză uriașă recoltată pe ogorarele comunei Hsitan, provincia Anhwei.

PESTE 200 DE CASE DISTRUSE și numeroase victime a provocat explozia unui camion care transporta trinitrotoluen la fabrica de armament din Yokohama (Japonia).

O COMANDĂ NEOBIȘNUITĂ primită, nu demult, un cizmar englez i s-a cerut să confecționeze „ghete pentru... un elefant din India. Pentru probă, cizmarul s-a folosit de unul din elefanții grădini zoologice din Londra.

AUTORITĂȚILE DIN UNIUNEA SUD-AFRICANĂ n-au permis sofiilor Beecher să-l adopte pe băiețelul din culoare Tommy. Pentru ca să nu se despartă de fiul lor adoptiv, de care s-au atașat, cei doi soți au hotărît să părăsească acest stat rasist.

● La Buenos Aires a apărut o carte: „Cine este stăpînul economiei argentinene?” Răsfoind cartea, aflî, între altele, că 40 la sută din investițiile de capital străin aparțin S.U.A., că pentru fiecare dolar investit în Argentina de-a lungul ultimilor 10 de ani, monopolurile străine au scos din această țară 4,9 dolari. Mai e nevoie de un alt răspuns la întrebarea cuprinsă în titlul cărții?

● „New York Times” se plîngea deunăzi că și în Brazilia crește ostilitatea față de S.U.A. Pentru că și aci „ajutorul” în dolari a făcut adevărate „ravagii economice”. Dovadă, faptul că în ultimii douăzeci de ani monopolurile străine au izbutit să stoarcă din Brazilia profituri în valoare de 800.000.000 dolari, față de investiții nete de numai 13.000.000 dolari.

● Profesiunea de ziarist devine din ce în ce mai plînd de riscuri în Turcia. „Manchester Guardian” constată că în această țară presa este supusă din ce în ce mai mult unei adevărate prigoane; redactorii ziarelor sînt azvîrliți în închisori, editorii sînt supuși la amenzi, iar ziarele sînt suspendate. Recent au fost dați în judecată 28 de zariști. De la terminarea celui de-al doilea război mondial și pînă azi, nu mai puțin de 1.200 de zariști turci au fost deferiți justiției, condamnați la amenzi grele și la mulți ani de temniță. Comentariile sînt de prisos.

● Criza alimentară ce bîntuie de mai multă vreme în Portugalia a deschis un larg cîmp de activitate bursei negre a produselor alimentare. Specula a luat asemenea proporții, încît regîmul dictatorial a decis s-o reprime cu ajutorul unor brigăzi polițiste motorizate. Ce le faci însă că — după cum relatează ziarele occidentale — bursa neagră este patronată de oameni de afaceri avînd cele mai strînse legături cu cercurile guvernamentale?

● Motiv de îngrijorare pentru companiile franceze și americane care fac prospecțiuni petrolifere în Sahara: conform previziunilor făcute de experți în materie, în trei ani lăbia va produce de trei ori mai mult petrol decît Sahara.

● Extras dintr-un raport al Ministerului Ocrotirii Sănătății din Iran: „Un medic la 25.000 de oameni, un chirurg la 500.000 locuitori, un dentist la 125.000 de cetățeni și un farmacist la 112.000 de iranieni”. Încă o dovadă a prezenței „ajutorului” american.

● Cu prilejul sărbătorilor de iarnă, sute de mii de cetățeni din R. D. Germană au trimis rudelor și prietenilor lor din Germania occidentală numeroase colete cuprinzînd alimente și daruri. Conform unei statistici oficiale, numărul coletelor s-a ridicat la 3.420.100, ceea ce înseamnă că fiecare al cincilea cetățean al R.D.G. a trimis un colet în vest.

● Presa vest-germană manifestă o vie îngrijorare față de răspîndirea vertiginoasă a alcoolismului în rîndurile populației din Germania occidentală. Numai într-un singur an numărul celor care și-au găsit moartea din cauza alcoolismului a atins cifra de 51.000, ceea ce este considerat pe drept cuvînt alarmant. De ce recuz germanii din vest la alcool? Ca să uite de „miracolul” domnului Adenauer?...
D. B.

↑ Recenta sesiune a Adunării Naționale a R. D. Vietnam a adoptat noua Constituție. În fotografie: tovarășul Ho Și Min, prezentînd proiectul noii Constituții a R. D. Vietnam.

← Un aspect de la festivitatea ce a avut loc la Academia de Științe a U.R.S.S., cu prilejul înmînării a diferite distincții ale Consiliului Mondial al Păcii, unor oameni de știință sovietici. În fotografie: V.M. Ci-hikvadze, secretar al Consiliului Mondial al Păcii, felleită pe acad. D.V. Skobeltin, cu prilejul primirii medaliilor de argint.

15.000 de mineri japonezi din zăcămintele carbonifere ilke, al companiei Mitsui, duc o viață hotărîtă împotriva șomajului și a noilor concedii anunțate de administrație. În fotografie: la un moment de plasare, un grup de mineri profesioniști împotriva concedierilor.

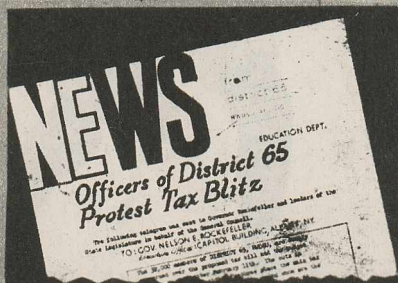
FĂRĂ COMENTARII

LA TRIBUNE DE GENÈVE

LETRE D'ANKARA

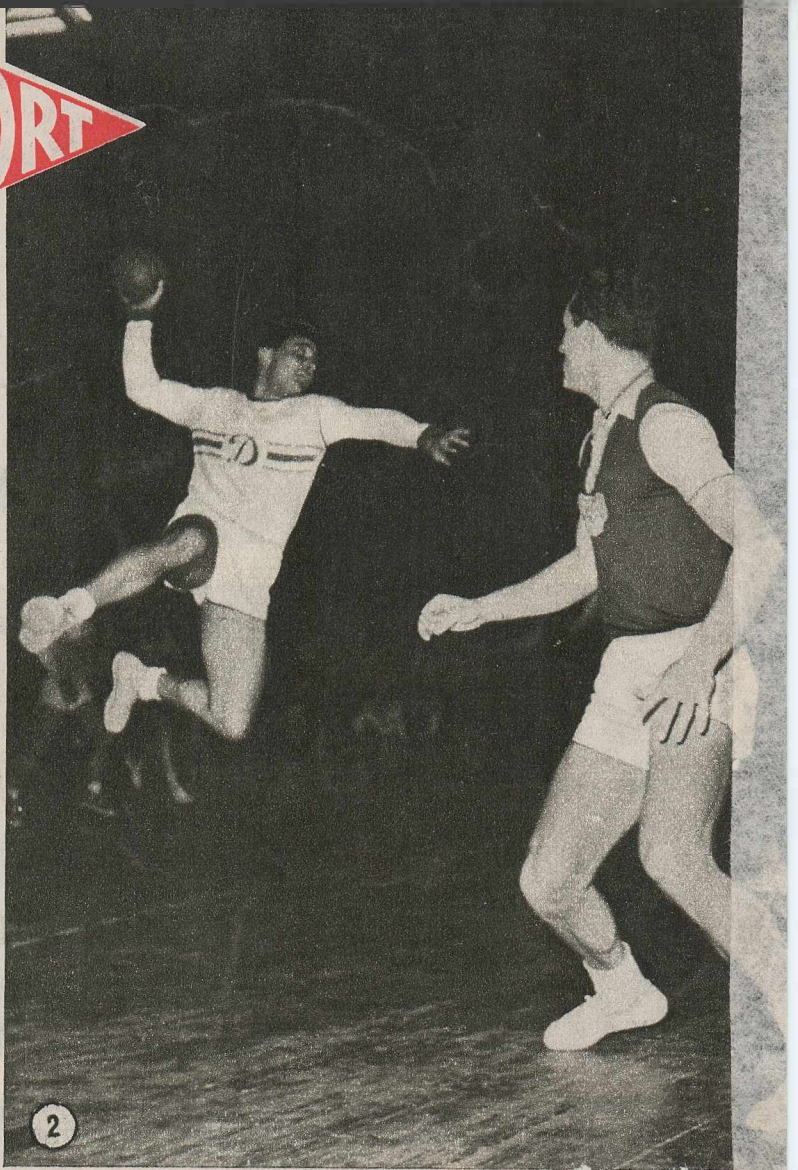
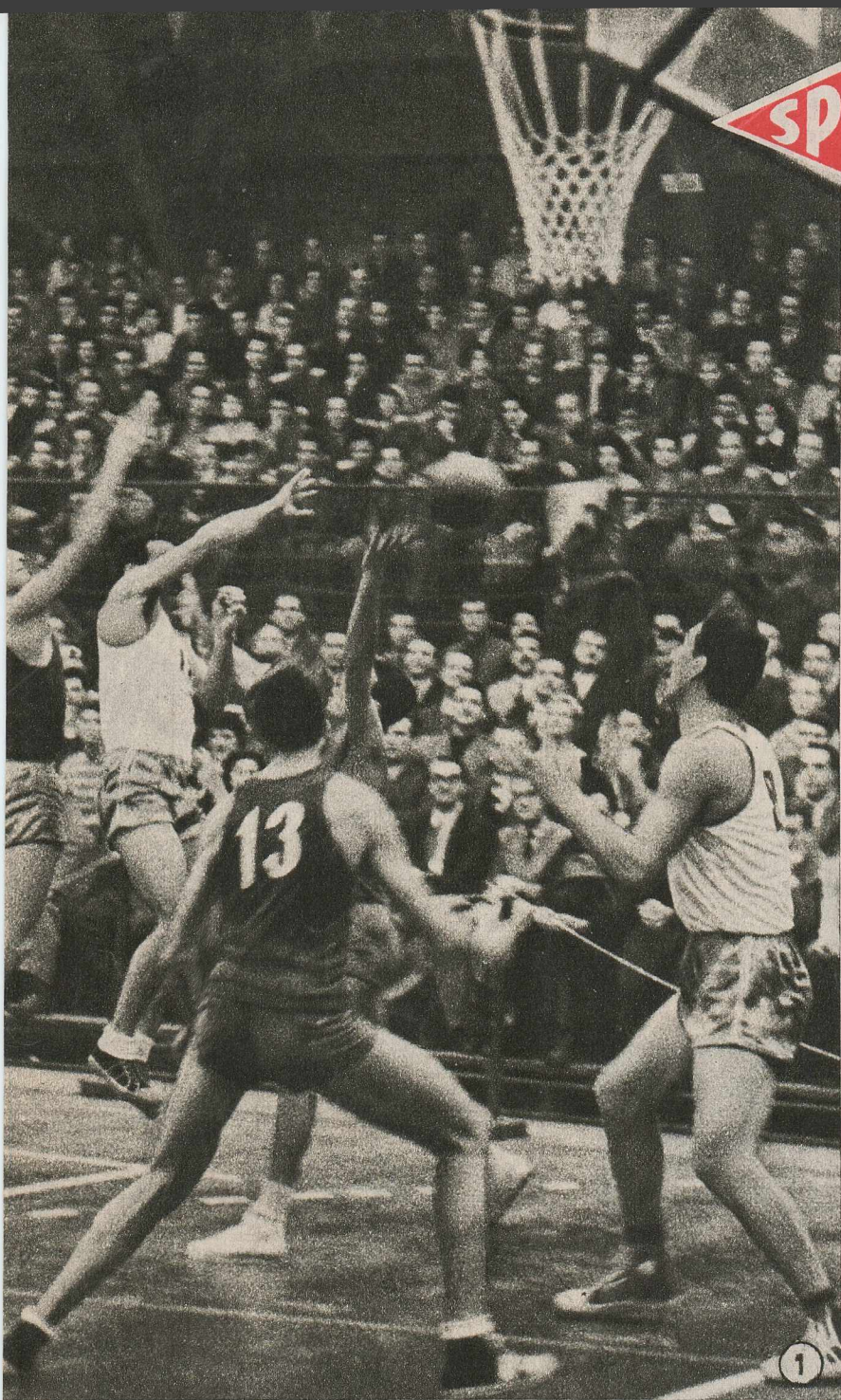
La tragédie de l'agriculture turque

Într-o corespondență din Ankara, intitulată semnificativ „Tragedia agriculturii turce”, ziarul „LA TRIBUNE DE GENÈVE” prezintă tabloul sumbru al agriculturii din Turcia, sublinind că, în scurtă vreme, producția agricolă a țării nu va putea face față necesităților interne. Ziarul arată că, în ciuda solului sărăcit, pe ogoare nu se aplică îngrășămintele, întrucît cele animale sînt folosite „drept combustibil de țaranul lipsit de lemne”, iar îngrășămintele chimice sînt „practic necunoscute, singura fabrică, situată la Katakya, noproducînd decît o sută de mii de tone, cifră derizorie față de nevoile țării”.

Iată, mai sus, facsimilul telegramelor adresate guvernatorului New York-ului, Nelson Rockefeller, de către districtul 65 al sindicatului vînzătorilor cu amănuntul, prin care aceștia protestează împotriva „războiului-tulger fiscal” declanșat de guvernatorul miliardar împotriva oamenilor muncii din statul New York. Programul fiscal al lui Rockefeller, se arată în telegramă, „va constitui o altă reducere a salariilor oamenilor muncii, într-o perioadă de continuă creștere a costului vieții”.

① O spectaculoasă fază din meciul de baschet C.C.A.-Dinamo Tbilisi (87-83), contînd pentru „Cupa campionilor europeni” desfășurat duminică seara în sala Floreasca.

② Handbaliștii dinamoviști au învins, în cadrul „Cupelor campionilor europeni”, pe Dukla Praga, cu 23-22. În fotografie, dinamovistul Covacl trîgînd la poartă.

③ În partida de hochei pe gheață dintre C. C. A. și C. S. Rădăuți, din cadrul campionatului republican, militarii terminat învingători cu 8-0.

